

ŠALOM

[Kāds brālis saka: “Visi sveicina brāli Branhamu. Tas... Ja gribat palikt līdz pulksten sešiem, līdz pulksten pieciem, mēs... Tavā rīcībā ir viss nepieciešamais laiks, brāli Branham.”-Tulk.] Liels tev paldies, brāli Aisakson. [“Un nevienam nevajadzēs doties prom ātrāk par pulksten četriem, pieciem vai sešiem. Tāpēc mēs... Mēs būtu ļoti pateicīgi, ja tu aizņemtu to laiku. Un, pirms dosim vārdu brālim Branhamam, viens cilvēks, kuru es esmu redzējis jeb dzirdējis pie mums runājam, viņam bija vēzis. Un pēc tam viņa vārds tika nosaukts draudzē pie brāļa...” Kāda māsa saka: “Meka.” “...Meka. Un viņam bija pateikts, kas viņam kait...?.. Un pēc tam...” Pārtraukums lentes ierakstā.] ...Aisaksons.

Labrīt, draugi, varat apsēsties. Jā. Ir labi atkal būt dziļi tuksnesī. Ziniet, mēs... Manuprāt, pēdējo reizi, kad es biju šeit, es nosaucu šo vietu par “dziļu tuksnesi”. Tieši tur mēs parasti atrodam To Kungu jeb tur Viņš reiz tika atrasts, kad Mozus ganīja aitas dziļi tuksnesī.

Lūk, pirms kāda laiciņa es ieraudzīju šo puisi atpakaļskata spogulī, kad viņš brauca uz šejieni. Nesen es uzzināju, ka viņš bija slimnīcā. Es lūdzos par viņu, un, lūk, šorīt viņš sēž šeit. [Kāds saka: “Ar viņu viss ir kārtībā.”-Tulk.] Nu, tas ir labi. Es ļoti priecājos. Viņam bija asiņošana. Un tā, mēs ļoti priecājamies, redzot šorīt viņu šeit.

Man ir žēl dzirdēt, ka tas brālis, kas pagājušo reizi bija šeit kopā ar mums, ka viņam ir vēzis, viņš ir slimnīcā. Mēs zinām, ka no šejienes mūs izved tikai viena avēnija, un tā ir nāves avēnija. Tas ir, mums visiem ir jāiet pa to ceļu, pat ja mēs esam vistaisnākie, vissvētākie, mēs viens otru nolaižam kapā. Un tomēr Jēzus pateica: “Kas Man tic, nekad nemirs.” Taču tā “nāve” nav tas, ko mēs saucam par nāvi.

2 Līdzīgi, kā Jēzus runāja par Lācaru, Viņš sacīja: “Viņš guļ.”

Bet viņi sacīja: “Nu, mēs... Ja jau viņš guļ, tātad ar viņu viss ir kārtībā.”

3 Tad Jēzum vajadzēja pateikt viņiem saprotamā valodā, saprotiet: “Viņš ir miris.” Viņš sacīja: “Un jūsu dēļ Es priecājos, ka nebiju tur, taču Es eju viņu uzmodināt.” Saprotat?

4 Un tieši tad Viņš izteica šo brīnišķīgo citātu, kas mums ir Rakstos: “Kas dzird, kas tic Man, tam ir bezgalīga Dzīvība; uz tiesu viņš nenāk, bet ir pārgājis no nāves Dzīvībā. Es esmu augšāmcelšanās un Dzīvība. Kas Man tic, ja arī nomirs, dzīvos. Kas Man tic, kaut arī viņš nomirtu, tomēr viņš dzīvos. Un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nekad nemirs.” Saprotat? Nekad nemirs! Neeksistē... Patiesībā, kristietim nāve neeksistē. Viņš...

Nāve nozīmē “Mūžīga nošķiršana”.

5 Un, lūk, kad mēs esam...nomirstam, kā fiziskais ķermenis, kurā mēs esam tagad, mēs tiekam nošķirti viens no otra. Taču patiesībā šis ķermenis ir vienīgais, ar ko mēs atpazīstam viens otru, jo mēs esam ierobežoti ar piecām maņām: redzi, garšu, tausti, ožu un dzirdi. Un kamēr mēs varam redzēt vai sataustīt viens otru, nu, mums ir pierādījums, ka mēs esam šeit. Ja jūs esat akli un...un nevarat redzēt, tad jūs varat sataustīt viens otru, un mēs...vai arī dzirdēt viens otru. Un zemes maņas uzrāda mums vienam otru.

6 Taču patiesībā, atklāti runājot, mēs nekad neesam viens otru redzējuši. Vai jūs to zinājāt? Mēs nekad neesam viens otru redzējuši. Jūs dzirdat, kā no šī ķermeņa kaut kas runā, atveido visu to, kas atrodas viņam iekšienē. Tāpēc, kad mēs sarunājamies viens ar otru, mēs...mēs patiesībā nesarunājamies ar ķermeni. Iekšienē atrodas gars, bet ķermenis ir tas, kas dara atpazīstamu to garu, kas atrodas iekšienē. Un tāpēc, kad mēs runājam viens ar otru, mēs...uzreiz var saprast, vai mēs esam kristieši vai nē, jo notiek sadraudzība garā, no kura mēs runājam, saprotiet, tas nododas ar vibrācijām no viena uz otru – vai mēs esam kristieši vai nē. Tādējādi mēs nekad viens otru neesam

redzējuši.

7 Jēzus... “Dievu nekad neviens nav redzējis, bet vienpiedzimušais no Tēva ir darījis Viņu zināmu.” Saprotat? Citiem vārdiem, Dievs bija atpazīstams. Dieva Personība bija atpazīstama tajā Ķermenī, Kungā Jēzū Kristū, jo Viņš bija izpausts Dieva attēls. Jeb Dievs izpauda Sevi caur to attēlu, saprotiet, caur attēlu, caur Cilvēku. Dievs izpauda Sevi mums, un Viņš bija Dievs. Nevis trešā persona vai otrā persona; Viņš bija tā Persona, Dievs. Viņš bija pats Dievs, kas darīja Pats Sevi atpazīstamu, lai mēs varētu Viņu aptaustīt.

8 Pirmā Timotejam 3:16: “Un patiesi,” tas ir, *neapstrīdami*, “liels ir dievbijības noslēpums, jo Dievs bija skatāms,” jeb darīts zināms, “miesā.” Vai tas nav apbrīnojami? [**Sanāksme saka: “Āmen.”-Tulk.]** Dievs! Un mēs nekādi nevarējām saprast Dievu, kad Viņš darbojās caur Uguns Stabu un tā tālāk, kā Viņš to darīja. Bet mēs sapratām Viņu, kad Viņš kļuva par vienu no mums, saprotiet, kad Viņš kļuva par Cilvēku. Tad Viņš varēja runāt ar mums un mēs varējām Viņu sajūst, Viņu aptaustīt, Viņam pieskarties un visu ko tādu. Un kā ir skaidri pateikts Rakstos, ka “mēs esam aptaustījuši Dievu”, saprotiet, ar savām rokām, pieskārušies Viņam ar mūsu rokām.

9 Dievs ir cilvēkā. Un šodien Viņš ir atpazīstams Savā Draudzē. No augšas dzimušā kristietī Dievs apliecina Sevi, ka Viņš joprojām ir Dievs. Un ārējā pasaule iepazīs Dievu tikai tad, kad tā ieraudzīs Dievu tevī un manī. Tas ir vienīgais veids, kā viņi var iepazīt Dievu – kad mēs esam rakstītas vēstules, Svēto Rakstu vēstules, esam visiem cilvēkiem lasāmas. Un tā dzīve, kuru mēs dzīvojam, atspoguļo to, kas atrodas mums iekšienē. Cilvēku atpazīst pēc darbiem, kurus viņš dara. Tādējādi mūsu darbiem ir jābūt labiem, saprotiet, vienmēr labiem, jo mēs pārstāvam mūsu Kungu Jēzu Kristu.

10 Cik gan tas ir brīnišķīgi, jo īpaši, kad tāds padzīvojis vīrs kā es stāv šeit un...un domā par dzīvi, kura izzūd, kura jau ir pagātnē, bet...bet mums priekšā ir Mūžības nākotne. Un, ja es zinātu, ka man ir cerības tikai uz šo dzīvi, tad es šodien būtu visnelaimīgākais cilvēks. Taču es zinu, ka šī dzīve ir bijusi tikai ēna no tā, kas mums būs. Tā ir atspulgs, jo tā nevar būt tā pilnība, ko ir izveidojis Dievs. Dievs netaisa to, kas iznīkst. Saprotat? Dievs ir mūžīgs. Un tāpēc šī dzīve, kurā mēs šobrīd dzīvojam, tikai atspoguļo to, kas mūs gaida priekšā. To īsto, kura nevar beigties. To ķermeni, kas nevar aiziet bojā. To Dzīvību, ko nevar pazaudēt. Saprotat? Un tāpēc Rakstiem ir taisnība, kad tie saka, ka mums ir nebeidzama Dzīvība, ka mums ir Mūžīga Dzīvība. Mēs nekad nemirsim. Saprotiet, jo jūs kļūstat... Kad tu esi dzimis no augšas, tu kļūsti par daļu no Dieva. Saprotiet, tu vienmēr esi, visu Mūžību, nekad nepazudīsi. Tu esi Dieva daļa, jo tu esi Viņa dēls.

11 Lūk, es varētu pieņemt citu uzvārdu un sacīt, ka mani sauc kaut kā citādāk. Es varētu pieņemt manas mātes uzvārdu, Hārvija, kas man būtu tas vistuvākais. Šajā pasaulē mana māte bija Hārvija, un tā tad es varētu pieņemt uzvārdu Hārvijs. Taču tik un tā asinis pierādītu, ka es esmu Branhams. Saprotat? Tāpēc ka es esmu daļa no mana tēva. Un kamēr vien manī ir asinis, es būšu daļa no mana tēva. Saprotiet, tā tas ir. Un, kad es piedzimu no Dieva Gara, es esmu daļa no Dieva, tas arī viss; es esmu identificēts ar Viņu, saprotiet, ka Viņš ir mans Tēvs. Tad manai dzīvei ir jāatspoguļo Viņš, kā mana dzīve atspoguļo manu zemes tēvu pēc tā attēla, kāds viņam bija. Es... Viņi saka, ka esmu ļoti līdzīgs savam tēvam, tā tad viņa attēls atspoguļojas manī. Bet tavš...tavš tēvs atspoguļojas tevī, un tavi vecāki. Un tā, Dievs, mūsu Tēvs, atspoguļojas mūsos, kad mēs piedzimstam un...un atbilstam šeit Viņa attēlam.

12 Nu, es sāku runāt, nekādi netikšu līdz savai tēmai, par kuru es grasījos ar jums parunāt.

13 Es vienmēr esmu augsti vērtējis mājas sanāksmes, tādu lūgšanu sanāksmi tādā nelielā namā kā šis, augstāk nekā...nekā cilvēki, manuprāt, par mani domātu, jo labākās sanāksmes un labākais sadraudzības laiks parasti ir tieši tādā nelielā mājas lūgšanu sanāksmē kā šī. Vistuvāk Dievam es esmu juties tieši tad, kad vienkārši sapulcējas saujīņa ticīgo un mēs esam pielūgsmē.

Varbūt šodien, varbūt rīt, grēka migla izklīdīs

Varbūt šodien varbūt rīt, tavas sāpes izzudīs

Varbūt šodien varbūt rīt, smieklī ielas piepildīs.

14 Un tā, šorīt, man šķiet, mēs šeit esam trīsdesmit, četrdesmit, trīsdesmit, man šķiet, vai apmēram tā, ieskaitot bērņus. Es pat nezinu. Ar saskaitīšanu man vienmēr ir slikti, es redzu tikai nelielu cilvēku grupiņu, jo šeit ir vēl citas istabas, saprotiet, kurās es cilvēkus neredzu. Lūk, taču, kad mēs šādi sanākam kopā, es jūtu, ka mums ir tāda tuvība, kādas mums nav, kad esam lielā, milzīgā sanāksmē. Mēs varam brīvi izteikties. Lūk, kāpēc es šorīt, braukdams šurp, aizdomājos, ka šajā rītā runāšu šai sanāksmei un tās jaukajam ganam. Ļoti priecājos, ka redzu šeit daudzus manus draugus, Strikerus un visus tos, kurus...kurus es kādu laiku neesmu redzējis.

15 Un šajā rītā es gribētu runāt jums manu jaungada vēstījumu, kuru es biju ieplānojis runāt nākamās svētdienas pēcpusdienā sanāksmē Fīniksā, auditorijā. Tāpēc ka varbūt šeit, es iedomājos, viņi tur ieraksta to lentē. Ka es... Iespējams, Svētais Gars tādas nelielas ticīgo grupas vidū iedos man pilnīgāku domu nekā tas būtu Fīniksā starp, ziniet, kur ticība un neticība, un aizspriedumi, un...un viss ir sajaucies kopā. Un tāpēc, ja brāļi paņēma...un izplata tos ierakstus, tad būtu labāk...būtu labāk to darīt šādā veidā, jo šeit sanāks labāks ieraksts. Es palūdzu puisiem no sākuma pārbaudīt akustiku. Un, kad es šorīt ienācu, brālis Terijs man pateica, ka akustika ir laba. Tāpēc tas ir...tas ir labi. Un tā, tagad sākumā, pirms ķersimies klāt nopietnajai daļai, un es zinu...

16 Es domāju, ka viņi pateica, ka daži no jums paliek šeit uz maltīti, grasās kopā papusdienot šeit pagalmā vai mājās, vai kaut kā tā. Tas ir ļoti labi. Es, protams, ļoti priecājos redzot, ka jūs visi sanākat kopā.

17 Un es jūtu, ka...ka mans Vēstījums šodien vēršas pie dzīvā Dieva Draudzes, saprotiet, un es ticu, ka daļa no Tās šorīt sēž šeit. Un tagad, pirms mēs ķersimies klāt tai nopietnajai daļai, nolieksim uz brītiņu mūsu galvas lūgšanā.

18 Mūsu Debesu Tēvs, mēs esam Tev tik ļoti pateicīgi, ka mums ir tā privilēģija vērsties pie Tevis kā pie mūsu Tēva, jo *Tēvs* nozīmē, ka mēs esam dzimuši no varenā Dieva, kas radīja debesis un zemi. Un mēs esam tik laimīgi par šo privilēģiju, ka mēs varam domāt mūsu sirdīs un tad...ka mēs esam tavi dēli un meitas. Un turklāt redzēt, kā Tu precīzi dari Sevi atpazīstamu mūsu vidū, ka Tu esi mūsu Tēvs, mainīdams mūsu domas prom no šīs pasaules lietām un mainīdams mūsu vadmotīvus un mērķus, un attieksmi, un visu mūsos, lai mīlētu Tevi un ticētu Tev, un...un zinātu, ka Tavi apsolījumi ir patiesi.

19 Šorīt mēs esam sanākuši šajā vietā, ko mēs saucam par vietu “dziļi tuksnesī”, jeb tā to sauca es, tā domāju. Es to nesaku tāpēc, Kungs, lai kaut kā mestu ēnu uz šo cilvēku grupiņu, bet...nevis kā par kaut ko, kas pēc savas dabas ir mazs.

20 Taču es aizdomājos, ka Mozus, Tavs kalps, bija dziļi tuksnesī, iespējams, tikai viņš un viņa aitas, varbūt viņam blakus bija viņa sieva Cīpora un...un...un Geršoms, viņa dēls. Es... To es nezinu. Taču tieši tā bija tā vieta, kur viņi piedzīvoja to, kas pārmainīja to pravieti no bēgoša glēvuļa uz kalpošanu Dievam, kurš bija nozīmējis viņu darbam. Dziļi tuksnesī. Tieši tā bija tā vieta, kur...kur pirmo reizi, cik nu mums zināms, cilvēku dzīvē kļuva redzams Uguns Stabs, tas Uguns atradās nelielā tuksneša krūmā, bet tas nesadega. Bet...bet tā bija Dieva Godība, kas atspoguļoja Sevi caur to krūmu; bet pravietis Mozus novilkā savas kurpes, pienāca pie Tā un saņēma no Dieva rīkojumu atbrīvot Dieva tautu.

21 Lai tas atkal notiek šodien, Kungs, dziļi tajā tuksnesī, lai mēs tagad novilktu, tā teikt, savas kurpes, savas cepures, visu savu un noliktu to lejā pie Kristus krusta, un sacītu: “Te es esmu, Kungs, sūti mani.”

22 Svētī šeit šo ganu, mūsu brāli Aisaksonu, brāli. Mēs lūdzam, lai Tu svētī viņu un viņa sievu, un viņa bērniņus; brāli Straikeru, viņa sievu un bērniņus; un visus pārējos, kas atrodas šeit šajā rītā.

23 Un mēs esam sapulcējušies šeit; nē, Kungs, tas nav kaut kādai lielai slavai vai lai kļūtu par slaveniem līderiem, vai...vai par kaut kādiem...kaut kādiem ievērojamiem cilvēkiem. Mēs...mēs esam šeit vienkārši kā pazemīgi ticīgie. Mēs esam šeit, jo mēs mīlam Tevi un mīlam viens otru. Un, kad mēs redzam viens otru un kad mēs sanākam kopā, mēs ieraugām, ka, šķiet, sanāk kopā vairāk Dieva, kad visi ticīgie sanāk kopā vienā konkrētā vietā. Un Jēzus pateica: “Ja jūs darīsiet to Manā Vārdā, tad Es būšu jūsu vidū.” Un mēs zinām, ka Tu esi šeit.

24 Runā uz mums, Kungs. Un, ja šīs nelielās piezīmes, kuras es esmu šeit izrakstījis, un Rakstu vietas, uz kurām atsaukties, šorīt neatbilst tai takai, tai domai, kuru Tu gribētu, lai mēs pārdomājam, tad, Kungs, mēs vienkārši to atcelsim un darīsim tā, kā Tu pateiksi mums darīt. Svētī mūs tagad, jo mēs lūdzam to Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

25 Un tā, agrāk bija tā, ka lasot Rakstus es...pirms es kļuvi tik vecs, man bija laba atmiņa. Un tajos laikos es...jaunībā es nesludināju garus vēstījumus, varbūt kādas trīsdesmit minūtes vai apmēram tik daudz, es uzreiz iedziļinājos kādā domā un neatkāpos no tās. Taču tagad es...šobrīd es novadu tik garas sanāksmes, jo es veicu lentas ierakstus. Saprotat? Un šī lenta, puīši tur veic ierakstu, tas sāksies kādā noteiktā brīdī, varbūt tagad, lūgšanas sākumā, un tā tiek sūtīta uz daudzām, daudzām vietām, faktiski pa visu pasauli. Tāpēc šorīt mēs runāsim manu jaungada...kā mēs to saucam, manu jaungada vēstījumu. Es centos, nosludināju trīs Ziemassvētku vēstījumus, un es zinu, ka jūs, ļaudis, šeit tālu tuksnesī, saņemat šīs lentas. Un mans...mans pēdējais Vēstījums draudzē, tas ir, pirmspēdējais Vēstījums, bija par *Gaismu*. Un es... Ja jums nav tās lentas, esmu pārliecināts, ka jums tas patiks. Man tas ļoti patika, tā iedvesma, ko man iedeva Tas Kungs.

26 Un tā, šodien, kad mums priekšā ir jaunais gads, es...es gribu domāt nevis par pagātni, bet es gribu skatīties uz nākotni. Saprotat? Kā sacīja Pāvils: “Aizmirstot to, kas ir pagātnē, es dzenos pretim mērķim,” saprotiet, “debesu aicinājumam.” Un kā jau ir sacīts, tas ir kā skatīties atpakaļ automašīnas spogulī. Kad mēs skatāmies atpakaļskata spogulī, mēs skatāmies uz to, kur mēs jau esam braukuši. Lūk, šodienas vēstījumu mēs necenšamies virzīt tādā veidā, it kā mēs skatītos atpakaļskata spogulī. Tam būtu vajadzīgs pārāk daudz laika, saprotiet, visam tam, ko ir izdarījis Tas Kungs. Un jums visiem ir zināmi tie varenie darbi, kurus ir paveicis mūsu Kungs; dažus no visvarenākajiem darbiem, kādus vien es esmu redzējis savā dzīvē, Viņš paveica tieši dažu pēdējo mēnešu laikā. Un, kaut arī mēs tagad esam pateicīgi par to, kas ir bijis, taču šobrīd mēs skatāmies uz priekšu. Mēs skatāmies turp, kurp mēs dodamies, un šajā 1964. gadā.

27 Un tagad, ja gribat izlasīt, tas...tas ir, es gribētu izlasīt dažas Rakstu vietas, jo tas viss balstās uz Svētā Dieva Vārda.

28 Un šobrīd man ir atlikusi apmēram stunda un piecpadsmit minūtes šai lentai. Un, ja Tā Kunga griba, es centīšos tajā iekļauties, lai jūs varat ieēst savas pusdienas. Es pateicos, ka atļāvāt man runāt līdz sešiem vakarā. Tas bija ļoti jauki.

29 Tagad atvērsim Bībelē divas vietas, tās grāmatas ir tuvu viena otrai. Tas ir Vecajā Derībā. Es izlasīšu tekstu no divām vietām, Jesajas 62. nodaļa un 59. Psalmi. Un tā, sākumā mēs atvērsim un izlasīsim Jesajas 62. Un tur mums ir atgādinājums par mūsu Kunga Dieva vareno spēku un cik...cik Viņš ir liels, un cik varens ir mūsu Dievs. Piedodiet, tas ir Jesajas 60, nevis 62. Jesajas 60. nodaļa. Labi, tagad mēs izlasīsim sekojošo, Jesajas 60:1 un 2.

Celies, mirdzi; jo gaisma ir atnākusi, un Tā Kunga godība uzlec pār tevi.

Jo redzi, tumsība apklās zemi un dziļa tumsa tautas, bet pār tevi uzlec kā saule Tas Kungs un Viņa godība būs redzama pār tevi. [Tulkojums no angļu valodas-Tulk.]

30 “Dziļa tumsa pār tautām.” Par to, protams, tas ir pravietojums par laiku, kurā mēs dzīvojam tagad.

31 Tagad atvērsim Psalmus. Es droši vien te nedaudz sajaucu, kad pierakstīju Rakstu vietas, kad vakar vakarā steigdamies to pierakstīju, to izrakstīju. Psalmus 62:2-9.

Tiešām, mana dvēsele ir gaidās uz Dievu, no Viņa nāk man glābšana!

Tiešām, Viņš ir mana klints un mana glābšana, mans patvērums: es gan nešaubīšos.

Cik ilgi jūs māksities virsū visi vienam vīram? Jūs visi tiksit nokauti: kā grūstoša siena, kā ļodzīgs žogs.

Patiesi, no maniem augstumiem viņi domā mani nogāzt, viņiem patīk meli; ar savu...savu muti viņi svētī, bet savās sirdīs lād! Sela.

Tiešām, esi gaidās mana dvēsele, vērsdamās uz Dievu, jo no Viņa nāk mana cerība!

Tikai Viņš ir mana klints un mana glābšana, Viņš ir mans patvērums, es gan netikšu satricināts.

Dievā ir mana glābšana un mans gods, mana stipruma un patvēruma klints ir Dievā.

Uzticieties Viņam visu laiku; visi ļaudis, izkratiet Viņa priekšā savas sirdis! Dievs ir mūsu patvērums. Sela. [Tulkojums no angļu valodas-Tulk.]

32 Un tā, ja ievērojāt, lasot šo Rakstu vietu tur Psalmos, tur pastāvīgi tiek teikts: “Dievs ir mana klints.” Vai jūs zināt, ko Bībelē simbolizē klints? *Klints* šeit Bībelē simbolizē “Dieva atklāsmi”. Saprotiet, “Dievs ir mana atklāsme”. Viņš ir, saprotiet. Vārda atklāsme ir tā klints.

33 Tāpēc ka reiz Pēteris, kad... Jēzus bija uzdevis jautājumu: “Ko cilvēki saka, kas Es, Cilvēka Dēls, esmu?”

34 Un viens no viņiem sacīja: “Tu esi... Daži saka, ka Tu esi Mozus vai Ēlija, Jeremija vai kāds no praviešiem.” Taču ne jau tāds bija jautājums.

“Par ko Mani uzskatāt *jūs*?”

35 Viņš, Pēteris, skaļi izteica šos slavenos vārdus un sacīja: “Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls.”

36 Viņš sacīja: “Svētīts tu esi Sīmani, Jonas dēls, jo miesa un asinis tev to neatklāja, bet Mans Tēvs, kurš ir Debesīs. Un uz šīs klints!” Saprotat?

37 Un Dāvids šeit runā: “Dievs ir mūsu klints.” Dievs ir mūsu klints, kad Dievs ir mums atklāts. Tas kļūst par klinti, saprotiet. Dievs ir mūsu klints.

38 Un tā, mana tēma šim rītam ir kāds neparasts vārds: *Šalom*. *Šalom* senebreju valodā nozīmē “miers”. Un tieši to es šorīt saku Draudzei: “Šalom!” Tas ir miers.

39 Somu valodā tas tiek saukts Jumalan rauha, kas nozīmē “Dieva miers” uz tevis. Dievs, saprotiet, Dieva miers, šalom.

40 Mans jaunā gada vēstījums ir Draudzei, izredzētajai Jēzū Kristū 1964. gadam. Nevis...nevis vienkārši kādām draudžu grupām; bet Izredzētajai, Kundzei, Draudzes Kundzei, Kristus Līgavai, saprotiet, lūk, pie kā es vērsos.

41 Šeit šajās divās tēmās, ko mēs izlasījām, tas ir, šajās divās Rakstu vietās, mēs ieraugām to starpā lielu kontrastu. Jesajas grāmatā ir teikts: “Celies un mirdzi, jo Dieva godība ir pār tevi

nonākusi.” Un pēc tam jau nākošajā pantā viņš saka: “Dziļa tumsa ir uz šiem cilvēkiem.” Un tā kā mēs atrodamies Gaismas un tumsas sajaukumā, bet mana uzruna Draudzei ir: “Šalom, miers,” tad noskaidrosim, kas tas viss īsti ir, saprotiet. Mums priekšā ir šis gads gan ar tumsu, gan ar Gaismu. Mēs esam...šī pasaule ir vienā no vishaotiskākajiem tumsas laikiem, kādā tā jebkad ir bijusi; un tomēr, neskatoties uz to, tā atrodas vissvētītākajā Gaismā, kāda vien to ir apspīdējusi. Un tur ir...

42 Šī atšķirība ir tieši tāda pati, kāda tā bija sākumā, kad pār visu zemi bija dziļa tumsa. Un Dieva Gars virzījās virs ūdeņiem un sacīja: “Lai top gaisma.” Un Dievs atdalīja gaismu no tumsas. Un es ticu, ka tagad mēs atkal dzīvojam tajā stundā, kad Dievs atdala Gaismu no tumsas, un Viņš aizspiež to uz otru pasaules pusi, lai Gaisma varētu izpausties. Un mēs...

43 Tādējādi Draudzei, es saku viņiem “Šalom”, jo tas ir Dieva Miers. Lūk, ko es gribu jums šorīt pateikt jaunajam gadam, neskatīties atpakaļ, bet mēs skatāmies uz jaunas dienas rītausmu. Jo priekšā mūs taču gaida kaut kas varens, ko mēs daudzus gadus ar prieku esam gaidījuši, to atspiešanu, tās varenās Gaismas atnākšanu. Un šobrīd mēs redzam, kā tā sāk spīdēt virs horizonta, virs horizonta malas, sāk spīdēt starp nāvi un nemirstību. Mēs redzam, kā tā sāk spīdēt starp debesīm un zemi, no zemes slimīguma un šīs pasaules nemiera kļūdama par skaidru un saulainu nemirstīgās Dzīvības un nemirstīgā ķermeņa, un nemirstīgas zemes dienu, kura nekad nebeigsies. Tas...tas ir “Šalom” priekš...priekš Draudzes. Lūk, ticīgajiem tā ir Gaismas laika iestāšanās, taču cilvēkiem tā ir dziļa tumsa. Es...

44 Viendien mēs ar sievu runājāmies, un mēs runājām par to stundu, kurā mēs dzīvojam. Lūk, es izvēlējos šo vietu, jo es jutu, ka es vienkārši varētu nesteigties un parunāt ar jums, saprotiet. Saprotat? Tas...šķiet, ka pār cilvēkiem ir nonācis tāds laiks, ka vēl skumjāku laiku es nevarētu iedomāties.

45 Es pastāvīgi esmu centies izdarīt to vislabāko, nepiekrītot cilvēkam reliģiskajos jautājumos; taču, ja pēc tā visa es nevarētu paņemt viņa roku, lai cik arī asa nebūtu bijusi saruna, un paspiest viņam roku un pateikt viņam: “Tas palīdzēs mums labāk saprasties,” un joprojām mīlēt to cilvēku (nevis vienkārši pasakot to ar muti, bet no sirds), tad es vispār neesmu piemērots iet tur ārā un mēģināt runāt cilvēkiem. Tāpēc ka, saprotiet, mums tas ir jādara, mums ir jāmīl cilvēks. Saprotat? Un, kad dodies pie cilvēkiem visdažādākajos sabiedrības slāņos un dažādos kultos un klanos, un reliģijās, un tā tālāk, un mēģini balstīties uz Bībeli un pateikt: “Nu...nu, paspriedīsim par to nevis no jūsu ticības mācības vai jūsu ētikas grāmatas redzespunkta, bet no Bībeles redzespunkta.” Un tad ne... iespējams, reizēm cilvēks kļūs ļoti dzēlīgs; taču, ja man parādās kaut viena doma par to, ka šis cilvēks man nepatīk, tad...tad es zinu vienu lietu: Kristus Gars ir no manis atkāpies. Ja es...ja es jūtu, ka man tas cilvēks nepatīk, tad ar mani kaut kas nav kārtībā.

46 Tāpēc ka Kristus Gars, kad viņi...tas...kad Viņš tika sist krustā, un Viņa paša tauta sita iekšā tās naglas, un...un Viņa paša radība, kuru Viņš bija radījis, sita iekšā naglas – tā, kuru Viņš bija radījis – Viņa cilvēciskajā miesā. Un tomēr, ar mīlestības pilnu sirdi Viņš iesaucās: “Tēvs, piedod, viņi nezina, ko viņi dara,” saprotiet.

47 Un...un es esmu nonācis tādā stāvoklī. Es domāju, ka cilvēki nezina, ko viņi dara. Iestājas tāds laiks, kad cilvēks, šķiet, ir kļuvis tik ļoti pakļauts ļaunumam, ka tas...tas ir ļoti skumji. Tā vien šķiet, ka tieši virs cilvēkiem ir...ir tumsas ēna, kas spiež uz viņiem.

48 Kā, piemēram, lūk, kas. Es braukāju pa visu valsti un runāju, un Tas Kungs Dievs apstiprina, pierāda Savu Vārdu un rāda, ka tas ir precīzi, un nekad neļauj pateikt neko, kas nepiepildītos pilnīgi precīzi, kā Viņš pateica, runā to, un tas uzreiz notiek, un tā tālāk, kā Viņš to ir darījis. Bet cilvēki sēž un skatās uz to, un tā vien turpina, paliek tādi kā bijuši. Saprotat?

49 Saprotiet, es nesaku to nevērīgi, taču kā mūsu māsas, ļoti bieži, kad es saku viņām par to, ka viņas nēsā tādu apģērbu un apgriez matus, un citus sīkumus. Bet vīriešiem par to, ka viņi turpina

turēties pie savām ticības mācībām un...un kalpot, pakļaudamies tām mācībām, un pārējo. Un...un viņi ir labi cilvēki. Viņi ir jauki cilvēki. Un tomēr, šķiet, ka viņi...viņi...viņi nevar saprast, šķiet, ka viņi to neizprot. Kāpēc? Es atgriežos nākamajā gadā, un tā vietā, lai būtu kļuvis labāk, ir vēl sliktāk. Tas...tas turpinās vien tālāk. Lūk, māsa, kurai agrāk bija skaisti, gari mati, viņa tos apgriež. Lūk, vīrietis, kurš, kā šķita agrāk, ieņēma stingru pozīciju un stāvēja par to, kas bija pareizi; viņš ir atgriezies taisni...kā suns pie saviem vāmekļiem un...un cūka savos dubļos. Saprotiet, atgriežas tieši turp. Šķiet, ka kaut kas ir nonācis pār mūsu ļaudīm, ir nonācis pār šo pasauli, ka viņiem, šķiet, nav izpratnes, kaut kas nav kārtībā.

50 Gluži kā paskatīties šodien uz vīriešiem, vīriešos vairs neatradīsi to īstumu. To vairs neatradīsi sievietēs. Lūk, es nerunāju... Es ielieku šo pamatu, lai aizietu līdz "Šalom". Saprotat?

51 Taču pievērsiet uzmanību sievietei mūsu laikā, šķiet, ka viņām vairs nav tā sievišķīguma, kāds viņām bija agrāk. Izskatās, ka viņas...viņas to grib, taču kaut kas neļauj viņām to darīt. Šķiet, ka ir kaut kāds smagums. Pasaki kādai lēdijai, ka viņai nevajadzētu darīt to un to, un tā lēdija skatās uz To un tic Tam, viņa grib Tam ticēt, taču kaut kas aizspiež viņu uz citu pusi. Saprotat? Nabadzīte, man...man...man viņas ir žēl. Viņa ir noķerta tādā Holivudas un reklāmas tīmeklī televīzijā, radio, avīzēs, uz ielas, veikalu skatlogos, kur ir tas mūsdienīgais apģērbs un pārējais, un tajā, kā attiecas pret viņu citas sievietes. Un izskatās, ka ir kaut kas tāds, no kā viņas nekādi nevar atrauties; mūsu jaunatne, mūsu cilvēki gados, pusmūža cilvēki.

52 Vīriešu vidū acīmredzot kaut kas ir. Vīriešiem, šķiet, nav tās raksturīgās vīrišķības, kāda tiem bija agrāk. Sievietēm nav tās raksturīgās sievišķības, kāda tām bija agrāk. Ja paskatīsimies uz šodienas vīriešiem, vīrieši vairs nešķiet tik drukni kā agrāk. Tas viss ir kaut kāds... Viņiem gribas nēsāt zamsādas kurpes rozā krāsā un...un viņiem gribas uzvesties kā sievietēm. Lūk, tā ir taisnība. Tā vien šķiet, ka tā vairāk vai mazāk ir perversija. Sieviete grib apgriezt savus matus un izturēties kā vīrietis. Bet vīrietis grib izturēties kā sieviete. Saprotat? Un tomēr ar viņiem var parunāt, un ar viņiem ir patīkami runāt, jauki cilvēki, draudzīgi, sabiedriski cilvēki. Kāds tam ir iemesls? Tā ir tā dziļā tumsa pār cilvēkiem, tas ir kaut kas, kas...kas viņiem to uzspiež.

53 Tāpat kā bija ar ebrejiem tajā laikā, kad Jēzus atnāca uz zemi, Jesaja bija par to pravietojis un sacījis: "Būs tā, ka viņiem būs acis, bet nevarēs ieraudzīt, un ausis, bet nevarēs sadzirdēt." Un tieši tāpēc Jēzus lūdza par piedošanu viņiem, jo tā tam bija jānotiek, lai piepildītos Raksti.

54 Un tas atkal ir atgriezies pie mums. Bībelē ir teikts par šo laiku, kurā mēs dzīvojam, un ir pateikts, ka tas viss būs: "Dziļa tumsa pār cilvēkiem." Un mēs to redzam, ka ir kaut kas, ka tikai...gluži vienkārši cilvēki grib, bet nevar.

55 Reiz Nikodēms izteica to Tā Kunga priekšā: "Rabi, mēs zinām, ka Tu esi Skolotājs, kas ir nācis no Dieva, jo neviens nevar darīt to, ko dari Tu, ja Dievs nav ar viņu." Taču tā bija tā tumsa jeb aklums, kas bija pār ebreju rasi, lai Mesija varētu atnākt un paņemt no pagāniem Līgavu. Viņiem bija jānoraida Viņu.

56 Un tā ir tā dziļā tumsa, kas šodien ir pār draudzēm un pārējo, ka viņi nevar ieraudzīt to Gaismu, kas mirdz. Saprotat? Saprotiet, šķiet, ka ir tik smags spiediens. Kad mēs paskatāmies uz kādiem slaveniem šodienas evaņģēlistiem, tie pastāvīgi brēc pēc atmodas, taču darbojas tieši pret To; redziet, nesaprazdami, bez izpratnes.

57 Un es nesaku to ar tādu nolūku, lai censtos pateikt: "Nu, mēs *To* ieraudzījām, un 'slava Dievam', viņi...viņi ir palikuši ārpusē." Es nemēģinu pateikt to...lai cilvēki sāktu domāt: "Nu, brāli Branham, visā pasaulē tikai tev...tev ir Patiesība." Nē, tas ir nepareizi. Saprotat?

58 Es tikai runāju to tās stundas Gaismā, kurā mēs staigājam, un to cilvēku labumam, kuri cenšas meklēt to Gaismu. Patiešām, Jēzus sacīja: "Neviens nevar atnākt pie manis, ja Mans Tēvs viņu nepievilks." Neviens To nekad neieraudzīs. Tā ir tā iepriekšnolemtā Sēkla, un tikai viņi To

pieņems. Taču mēs atkal esam nonākuši tajā vietā. Bībelē ir teikts, ka “jūs esat šīs pasaules gaisma”.

59 Praviētis sacīja: “Dziļa tumsa pār tautām,” pār pasaules cilvēkiem šajā laikā. Un tas ir tieši tas, kas ir mums, pār cilvēkiem ir dziļa tumsa.

60 Dievs Savā lielajā žēlastībā, kā es vienmēr esmu sludinājis un centies uz tā stāvēt, ka Viņš vienmēr parāda Savus...Savus notikumus no debesīm, Viņa lielie nozīmīgākie notikumi notiek debesīs, pirms tie notiek uz zemes. Viņš Sevi atspoguļo. Citiem vārdiem sakot, pirms Mesija atnāca uz to vietu, kur bija jāsākas Viņa kalpošanai, no debesīm parādījās Zvaigzne, kura veda tos vīrus uz...uz to vietu, kur Viņš atradās, gudros. Kā jūs dzirdējāt manā pēdējā vēstījumā par to, kā Dievs darbojās ar tiem gudrajiem un...un to dienu, kad Viņš caur sapni pagrieza viņus prom, un Viņš pateica sapnī Jāzepam, kā parūpēties par Viņa Paša Dēla labklājību. Tāpēc ka viņam bija sapnis, ka...

61 Sapnis ir otršķirīgs, kaut kas vienpusīgs, jo cilvēkiem var būt sapņi, kas nav pareizi. Taču tajā laikā tajā zemē nebija neviena pravieša, saprotiet, nebija pravieša, tāpēc Dievam bija jāizmanto tas, ko Viņš izmantoja. Un tas māca mums, ka...ka Dievs var izmantot jebkuru spēju un pilnīgi visu, ko mēs darām, ja tas ir veltīts Viņam. Taču sākumā tam ir jābūt veltītam Viņam. Lai jūsu...jūsu pārdomas, kas patiesībā atspoguļojas jums sapnī, redziet, jo tā ir jūsu zemapziņa. Ja jūs redzēsiet sapni, jūs ieraudzīsiet, ka parasti tas ir kaut kas, par ko jūs esat domājuši, vai kaut kas tamlīdzīgs, saprotiet. Un tādējādi, lai jūsu domas ir par Dievu, saprotiet, lai tās atspoguļotu kaut ko Viņam. Un, lai kas jūs arī nebūtu, lai tas atspoguļo Viņu.

62 Un tā, augšā debesīs. Vai jūs ievērojāt, ka es skatos uz šo, uz to Gaismu, lūk, tur, uz fotogrāfijas no žurnāla “Life”, kuru brālis, kas dzīvo šeit šajā namā, ir pakarinājis sev uz sienas, to Gaismas trijstūri.

63 Tas vienkārši nejausi iešāvās man prātā. Ja kādam no jums ir Lamza Bībeles tulkojums, jūs ievērosiet, ka uz tās vāka ir trīskārša, trīsvienīga gaisma, oreolam līdzīga trīsstūraina gaisma. Un, kad doktors Lamza, draugs, mans tuvs draugs, tulkoja Bībeli – tas ir sens ebreju Dieva simbols īstenajā trīsvienīgajā veidā, kāds Viņš arī ir; nevis trīs Dievi, bet trīs tā paša Dieva izpausmes: Tēvs, Dēls un Svētais Gars. Tā Gaisma ir pilns noslēgts Gaismas aplis trīsstūra veidā, kas nozīmē, ka Dievs mājā trīs kalpošanās: kā Tēvs, kā Dēls un Svētā Gara laikā, visu laiku tas pats Dievs.

64 Bet vai jūs esat ievērojuši, pirms Septiņu Zīmogu atvēršanas, pirms tā varenā noslēpumainā Gaisma parādījās debesīs šeit virs Toskānas, Flagstafas, kur mēs atradāmies? Brālis Freds, divi vīri, kas bija...kopā ar mani torīt bija divi vīri. Tad, kad pirms daudziem mēnešiem jau bija pateikts, ka tas notiks. Gan brālis Freds Sotmans, gan brālis Džīns Normans, kuri šorīt sēž šeit, kad tas...atradās tur, kad atskanēja sprādziens, un nezināja, ka tas viss notiks. Un Viņš aizsūtīja mani atpakaļ, pateica, ka laiks ir ļoti tuvu šiem Septiņiem Zīmogiem, kuros atradās septiņi visas Bībeles noslēpumi, kuri bija aizzīmogoti ar šiem Septiņiem Zīmogiem. Un, ka šie eņģeļi, Draudzes Periodu vēstneši, viens pēc otra, vēra vaļā noteiktu tā daļu. Taču septītajā stundā, septītā vēstneša laikā, visiem šiem noslēpumiem ir jābūt pabeigtiem. Saprotat? Septītais zemes vēstnesis, saprotiet, šis eņģelis, par kuru Viņš runā, tad atrodas uz zemes. *Eņģelis* nozīmē “vēstnesis”. Un tad, pēc tā visa, viņš ieraudzīja citu Eņģeli nonākam, nevis zemes eņģeli, kuram šeit bija iedots vēstījums, bet (cits) spēcīgs Eņģelis nonāca no Debesīm ar varavīksni virs Sevis un nolika Savu kāju uz zemes un jūras, un zvērēja pie Tā, Kurš dzīvo mūžīgi mūžam: “Laika vairs nebūs.” Saprotat? Taču pirms Viņš norāva tos Septiņus Zīmogus, lai tos atvērtu, ko Viņš parādīja brīnumainā veidā, sākumā Viņš to parādīja debesīs.

65 Todien viņi fotografēja viscaur Savienoto Valstu dienvidos un Meksikā. Tur viens karājas no žurnāla “Life”, viņiem tas joprojām ir noslēpums. Taču Viņš paziņo par to debesīs, pirms Viņš dara to uz zemes. Viņš tā dara vienmēr. Sākumā Viņš parāda Savas zīmes debesīs.

66 Un pat zodiakā. Es negrastos mācīt par zodiaku, taču es vienkārši rādu jums, ka debesis par To paziņo. Zodiakā, zvaigznājos, mēs ieraugām, ka Viņš ir deklarējis visu Bībeli zodiaka zvaigznājos. Tur mēs uzzinām, kā Viņš sāk, pati...pati pirmā zodiaka zīme ir Jaunava, bet pēdējā zodiaka zīme ir Leo, Lauva; tas parāda, ka pirmo reizi Jēzus atnāks uz zemi caur Jaunavu, bet otro reizi Viņš atnāks kā Lauva no Jūdas cilts. Saprotat? Tieši pirms tam Viņš iziet caur Zivs zvaigznāju. Vēža laikmets, kurā mēs šobrīd dzīvojam. “Un visas debesis sludina Viņu,” ir teikts Bībelē.

67 Un tā, pirms dažiem mēnešiem es sludināju sanāksmju sēriju par tēmu *Septiņi Draudzes Periodi*. Jūs visi droši vien to esat dzirdējuši. Un, kad es beidzu zīmēt uz tāfeles Septiņus Draudzes Periodus, kā tā Gaisma parādījās un kā tā Gaisma izdzisa. Un man šķiet, ka jums tas ir, droši vien, kaut kur šeit; taču jebkurā gadījumā mums tas ir, mēs zinām. Un tas ir neparasti, pēdējā dienā, kad bija uzzīmēts pēdējais Draudzes Periods, tas varens Uguns Stabs (kas atrodas mūsu vidū) nonāca starp simtiem cilvēku un parādījās tur galā pie dievnama aizmugurējās sienas. Un tur šo simtu priekšā uzzīmēja tos Draudzes Periodus, aptumšojot un izgaismojot precīzi tā, kā es uzzīmēju tos uz tāfeles. Noslēpumaini!

68 Un tā, nesen mums bija vēsturisks notikums draudzē, lūk... Bībelē *mēness* simbolizē “draudzi”, bet *saule* simbolizē “Kristu”. Jo mēs atrodam to Atklāsmes grāmatas 12. nodaļā, *sieviete*, kas bija “draudze”, zem viņas kājām bija mēness un saule virs galvas, viņas vainagā bija divpadsmit zvaigznes. Tas ir, zem viņas kājām bija iepriekšējais ortodokšālais ebreju likums, viņa pārgājusi no tā, ieejot saules gaismā. *Divpadsmit zvaigznes* ir “divpadsmit apustuļi”, kuri atnesa mums vēstījumus, lūk, būdami Svētā Gara ietekmē. Un tā, mēs redzam, ka mēnesim debesīs ir jāatstaro saules gaisma saules prombūtnē. Tas dod mums...tas dod mums gaismu, lai varētu pārvietoties. Taču tas tik un tā... Lai cik daudz tas atstarotu, tā tik un tā ir nepilnīga gaisma, jo tas ir atspīdums. Un saule atspīd mēnesi, bet mēness atstaro gaismu, kad saule ir prombūtnē. Taču, kad uzlec saule, tad mēness vairs nav vajadzīgs.

69 Un šodien Draudze atstaro prombūtnē esošā Dieva Dēla Gaismu. Draudze ir tās Gaismas atspoguļojums. Tāpēc ka Viņš pateica: “Vēl nedaudz, un pasaule Mani vairs neredzēs. Tomēr jūs Mani ieraudzīsiet, jo Es būšu ar jums, pat jūsos, līdz laika beigām. Darbi, ko Es daru...” tā Gaisma, ko Viņš izpauda. Bet Gaisma var būt tikai un vienīgi caur Dieva Vārdu. Tur bija...

70 Tā saule ir Dieva Vārds. Sākumā Dievs pateica: “Lai top gaisma.” Un, kad izpaustais Dieva Vārds, kad Dieva Vārds bija izpausts, parādījās gaisma. Pirmkārt, Dievs to izteica. Kā būtu, ja tas neizpaustos? Tad tā vēl nebūtu gaisma. Taču, kad Viņš to izteica un pēc tam tas tika izpausts, apstiprināts, Viņa Vārds bija apstiprināts, parādījās gaisma.

71 Un tas ir vienīgais veids, kā tas var būt tagad, tas ir, kad Vārds ir apstiprināts, Dieva rakstūtais Vārds ir apstiprināts, tad kļūst redzama Gaisma. Tas...kaut kāda daļa tiek iedegta vai arī apdziest katram periodam. Mēs ieraugām to Draudzes Periodos, mēs ieraugām to Vecās...Vecās Derības draudzes periodos. Katru reizi, kad bija pienācis laiks kādai noteiktai izpaušmei šajā ceļā, uz zemi nāca pravietis. Un Vārds nāca pie pravieša, un viņš darīja to Vārdu dzīvu. Un, kad tas Vārds bija apliecināts, tas atspoguļoja Dievu. Un tas bija tas periods, tā bija tā Gaisma. Un tieši tādā veidā Gaisma atnāk arī šodien.

72 Lūk, man nav nekas pret nevienu konfesiju, pret cilvēkiem. Taču ar visu, ko vien varu iedomāties, es esmu pret sistēmām, jo tās maldās. Un pati pirmā no tām sistēmām bija Romas sistēma Romas katoļu baznīcā. Tā bija pati pirmā izveidotā organizācija, Romas katoļu baznīca, Nikejā, Romā. Apmēram trīs simt divdesmit piecus gadus pēc Kristus nāves, 325. gadā parādījās Romas baznīcas organizācija, kas salika kopā cilvēkus un likvidēja visus pārējos, kuri bija pret to. Lūk, no kurienes viņi dabūja savas svešās mācības un iegāja sistēmā prom no Vārda. Un nu tā draudze, kopš tā laika, ir pilnībā atstarojusi tumsu, jo tajos laikos mums bija, kā mēs to saucam, “Tumšie Viduslaiki”, aptuveni tūkstoš gadus. Visiem vēsturniekiem un Bībeles zinātniekiem tie ir pazīstami kā Tumšie Viduslaiki, kad visu kontrolēja Romas baznīca.

73 Un šī Romas baznīca ir “netikļu māte”, tā ir teikts Bībelē, Atklāsmes grāmatas 17. nodaļā, “viņa bija ielasmeita un netikļu māte”. Lūk, tā ir amorāla, nešķīsta sievietes dzīve. Tās visas ir viens un tas pats, tās visas ir vienādas. Tātad, ja...ja tā ir netikle, tātad tai ir jābūt sievietei. Tādējādi, jūs ievērojāt, tur nav teikts netikle, bet “netikles”. Saprotat? Tur ir “viņa”, vienskaitlis, “ielasmeita”. Pēc tam tās draudzes ir nosauktas par netiklēm, Romas ielasmeitas meitas. Viņa ir māte tam visam, organizācijas māte.

74 Un vai tas nav savādi, ka šajā dienā, kad mēs tam visam esam izgājuši cauri un Vēstījums ir apgājis visu zemi, stāvot pret organizāciju, Tas ir grāvis to pa labi un pa kreisi; ka šajā stundā, par kuru bija teikts kopš 1933. gada, kad Svētais Gars parādīja man tās vīzijas un parādīja man pēdējo laiku, septiņas lietas, par kurām es pateicu, un piecas no tām jau ir notikušas, nevainojami, viena pēc otras; kā Vācija un...un Itālija, un visi kari, un valstiskie notikumi (par tādām lietām man tiek pateikts reti). Taču tas notika tieši tā, kā Viņš par to pateica. Kā Musolīni ies uz Etiopiju, un Etiopija kritīs pie viņa kājām, un kā viņa gals būs kaunpilns, un viņa paša tauta spļaus uz viņu; un tiks kaunpilni pakārti ar kājām gaisā uz ielas kopā ar to prostitūtu, ar kuru viņš dzīvoja. Kā amerikāņi dosies karā pret Vāciju, cietīs briesmīgu sakāvi vietā, ko sauc, uz milzīgas līnijas, kas būs nostiprināta ar betonu, manuprāt, tā tiek saukta par Zigrīda līniju. Un viena no tām tiek saukta par Mažino, manuprāt, franču. Vai pareizi? Bet Zigrīda līnija bija vācu līnija. Un Tas Kungs ļāva man to ieraudzīt vienpadsmit gadus pirms tam, kad tā tika uzbūvēta. Bet viņi nekad tam nepiekrītu, ka viņus tur sakaus, amerikāņi nepiekrītu, līdz teju vai visa armija tika nogremdēta. Kad viņi tur nokļuva, vācieši jau bija notēmējuši savus lielgabalus tieši uz to floti, sagaidīja, kad tā tur parādīsies un gandrīz visu nogremdēja. Un es ieraudzīju to vienpadsmit gadus pirms tā līnija bija...pirms bija ielieti tās pamati vai jebkas, Zigrīda līnija. Un visas tās pārējās lietas, kā mašīnas un automobiļus, un...un kā viss ir nonācis precīzi līdz tam, ko Viņš pateica, līdz šo valsti sāks pārvaldīt sieviete, kas, iespējams, ir draudze. Saprotat? Bet pēc tam pienāk beigas.

75 Lūk, mēs ieraugām, ka tajā, visās tajās lietās, bet es taču esmu stāvējis pret organizēšanos, vai nav savādi, ka Romas pāvests pirmo reizi ir atstājis Romu, lai atgrieztos Jeruzalemē? Un šādi rīkodamies... Jeruzaleme ir pazīstama kā visvecākā draudze pasaulē.

76 Kad Melhisedeks satika Ābrahāmu pēc to ķēniņu sakaušanas, Viņš bija Jeruzalemes Ķēniņš, Priesteris, kas bija Kristus, tas bija Dievs; Melhisedeks nevarēja būt neviens cits, kā vien pats Kristus, tas ir, pats Dievs, saprotiet, pats Dievs, jo Viņš bija bez tēva un bez mātes. Saprotat? Jēzum bija gan tēvs, gan māte, saprotiet. Lūk, tas Cilvēks bija bez tēva, bez mātes, bez dienu sākuma vai dzīves beigām. Un, lai kas Viņš arī nebūtu, Viņš joprojām dzīvo. Un tajā laikā Viņš bija *Salemas* Ķēniņš, kas tulkojumā nozīmē: “Miera, Šalom Ķēniņš.” Jeruzalemes Ķēniņš, kas satika Ābrahāmu un iedeva viņam maizi un vīnu, vakarēdienu, pēc cīņas. Tāda brīnišķīga līdzībai tajā vēstulē Ebrejiem 7. nodaļā, tas atrodas tur. Un tā, iedeva viņam maizi un vīnu pēc tam, kad cīņa bija beigusies. Kad Viņš...

77 Tā ir pirmā lieta, ko mēs darīsim, kad ieiesim Jaunajā Valstībā, mēs atkal kopā ar Viņu ēdīsim Tēva Valstībā, maizi un vīnu. “Es nedzeršu no vīna koka augļiem, ne arī maizi ēdīšu, līdz atkal ēdīšu kopā ar jums Tēva Valstībā un tajā dienā.”

78 Un tā, lūk, kad mēs ieraugām, ka pēc tam, kad Ķēniņš Šaloms bija...aizgāja no pilsētas, tad pēc tam to pārņēma ticības mācība. Un tā vienmēr ir bijusi ticības mācība, bet tā simbolizē veco draudzi. Bet Jaunā Derība māca mūs, tikai nepalaidiet to garām, Jaunajā Derībā, ka mēs neesam no šīs pilsētas Jeruzalemes uz zemes, bet mēs esam no Jaunās Jeruzalemes no augšas. Tāpēc tai ir jābūt Jeruzalemei, mēnesim, bet nevis Jaunajai Jeruzalemei no augšas. Tādējādi mēness simbolizē zemes draudzi.

79 Un vai tas nav savādi, ka tieši pirms pāvests devās braucienā uz Jeruzalemi, debesīs bija pilnīgs mēness aptumsums, tikai dažas dienas pirms viņš devās šajā braucienā. Viņš brauc arī uz šejieni, jūs zināt, saprotiet. Lūk, nekas tāds vēl nebija bijis, saprotiet. Bet ko tas parāda? Ka

tas...viņš to dara, lai panāktu draudzīgas attiecības, jo nākošajā dienā pēc viņa atbraukšanas uz Jeruzalemi viņš taču satikās, viņš satikās ar grieķu pareizticīgo hierarhiju. Un ko tas atspoguļo? Sadraudzību, viņi grib apvienot protestantus un katolicismus apvienojas, tieši to viņi dara, un to izdarīs līdz galam. Un Dievs mums to ir atspoguļojis pilnā mēness aptumsumā. Savas žēlsirdības un žēlastības dēļ...

80 Vai kāds no jums ir redzējis to laikrakstu, kur bija tās mēness fotogrāfijas? Man šeit tas ir. Tas taču ir pilnīgs atspoguļojums, izlaida septīto periodu, kas vēl nav beidzies, precīzi tā, kā es ar Svētā Gara palīdzību biju uzzīmējis Draudzes Periodus. Tur ir seši, septītais vēl nav beidzies. Seši mēness stāvokļi, cik spožs tas ir pirmajā draudzes periodā; tumšs otrajā, trešajā, ceturtajā, piektajā un sestajā; tieši tā, kā Svētais Gars ļāva man uzzīmēt tos uz tāfeles, bet pēc tam Pats identificējās ar tiem uz dievnama sienas pirms diviem gadiem. Mēness atspoguļojas, un zinātne atkal uzņem Draudzes Periodu fotogrāfiju, tieši tā, kā viņi uzņēma tur to Gaismu un publicēja to "Life" žurnālā, par to Zīmogu atvēršanos, par to atvēršanos septītā eņģeļa periodā. Viņa, septītā vēstneša, kalpošanas dienās Dieva noslēpumiem, tas ir, visiem noslēpumiem, kas bija visu periodu laikā, ir jātiek atvērtiem, izpaustiem, tam ir jānotiek tajā laikā. Un Viņš to ir izdarījis! Viņa Vārdi nevar ciest neveiksmi. Vai tad tas nav kaut kas noslēpumains? Dievs ataino debesīs tieši to, kas ir pie viņiem, tas pats Dievs ļāva man uzzīmēt uz tāfeles, bet pēc tam Pats. Tās ir trīs reizes, Viņš ir pilnībā to apliecinājis, un tieši pirms Romas pāvesta brauciena uz Jeruzalemi.

81 Bet tā bija draudze, mēness ir draudze, simbolizē draudzi. Un draudzes priekšā...šīs pasaules ēna met ēnu uz mēnesi. Un pasaulīgā ēna, pasaulīguma ēna, pasaulīgā draudze, ir izpletusies, lai pilnībā aptumšotu visu Bībeles Gaismu. Šī pasaule ir aizsegusi atspīdošo Gaismu. Vai jūs saprotat? [Sanāksme saka: "Āmen."-Tulk.] Pasaule ir aizsegusi mēness gaismu un aizēnojusi sauli. Un mēness atspulgs, kuram būtu jādod gaismas uz zemes, bija pilnībā aptumšots. Un Tas ienāca un uzzīmēja tieši tādus attēlus, kā tur bija, caur iedvesmu, pirms tas viss notika.

82 Lūk, man šķiet, māsa Simpstone, tas bija Toskānas avīzē. Es nezinu, vai māsa Simpstone zināja... Toreiz viņa to nesaprata. Viņa sacīja: "Es izgriezu tev no avīzes dažas fotogrāfijas un dažas piezīmes," iedeva tos man.

83 Un man tas šķita neparasti. Es tur iegāju un paņēmu tos, un apskatīju, es sacīju: "Te nu tas ir, pilnīgi precīzi, redz, tieši tas, ko es meklēju." Un tur nu tas bija tai avīzē.

84 Māsa Simpstone var pateikt jums, kādā avīzē tas ir, ja gribat sameklēt tās eksemplāru. [Māsa Simpstone saka: "Tas ir 28. decembrī."-Tulk.] Un...un kā? ["Tas ir 28. decembra vakara izlaidums."] 28. decembra vakara izlaidums.

85 Redziet, pirms viņš devās uz Jeruzalemi, lai nobloķētu tās gaismu jeb pieeju, kas tai ir. Visu to laiku, pozīciju un viņas tiesības mirdzēt, tagad Tas tiek pilnībā nogriezts pēdējā periodā, septītajā draudzes periodā, kad viņa ieslīgst tumsā. Tas Kungs mums saka tik varenas lietas! Pilnīgi visā, vienmēr ir piepildījies tas, ko Dievs debesīs ir pasludinājis un pateicis, gādājis par to, un, lūk, ir apliecinājis to un pierādījis to, ka tā ir absolūta Patiesība.

86 Tumsa, šis Lāodikejas Draudzes Periods. Tagad, kad Jēzus, kurš ir Vārds, Lāodikejas Draudzes Periodā bija ārpus draudzes, klauvēja pie durvīm, cenšoties ieiet. Tumsa, dziļa tumsa uz šiem cilvēkiem. Vai Bībelei bija taisnība? [Sanāksme saka: "Āmen."-Tulk.]

87 Rakstu pilnība, Viņa varenā Vārda godība. Romas pāvesta vizīte bija zīme tam, ka draudzes aptumšo Viņa izpausto... Izpaustā pasaules Gaismas bija Bībele. Jēzus sacīja, ka Viņš ir pasaules Gaismas. Bībelē ir teikts, ka Viņš ir Vārds. Bet Gaismas ir izpausti jeb apstiprināti Svētie Raksti. Lūk, kad tas nāks pie varas, tas jums tiks aizliegts. Un mēs redzējam, kā tas tika pavēstīts, tika pateikts caur iedvesmu, pirms tas notika; pavēstīts caur mēnesi, un tas parāda, ka tas notiek, un, lūk, tas notiek.

88 Mums ir pienākusi tā stunda, tumsa, dziļa tumsa. Tagad pār tautām ir tumsa, lūk, kas tas ir. Ko tas viss nozīmē? Kur mēs atrodamies? Kādā stundā mēs dzīvojam? Cik tuvu mums ir Atnākšana? Nu, jūs sacīst: “Kad viņiem visiem būs atmoda.”

89 “Nebaidies mazais ganāmais pulciņ, jūsu Tēvam ir labpaticis iedot jums Valstību.” Labi.

90 Ko tas nozīmē? Dievs ir sācis atdalīt Gaismu no tumsas, saprotiet, aizspiest to uz aizmuguri, kā Viņš darīja sākumā, lai parādītu jaunas dienas rītausmu. Draudzes Periodi izzūd. [Brālis Branhams klepo-Tulk.] Atvainojiet. Draudzes Periodi izzūd. Dievs aizspiež tumsu uz noteiktu vietu, tā tam ir jābūt, lai māktu draudžu organizācijas, nomāktu pasauli. Pasaule ir visu apklājusi, un pasaulīgums ir pārņēmis pilnīgi visu. Vai tad Dievam nav taisnība? Ar pasaulīgām lietām un pasaulīgu apģērbu, un pasaulīgu izturēšanos, un ar pasaulīgu dzīvi, tā ir pasaule!

91 Jūs neesat no šīs pasaules, bērniņi. Jūs esat no Debesīm. Šīs nav jūsu Mājas.

92 Kāpēc man būtu jāskatās (mums, vecākiem cilvēkiem), jāmēģina skatīties atpakaļ pagātnē un atkal kļūt jaunam? Mēs nevaram to izdarīt. Bet mēs skatāmies uz priekšu, nevis skatāmies atpakaļ. Skatāmies šurp, uz to, kas ir bijis, un mēs gribam zināt, kas būs. Un mēs gaidām to stundu, tiecamies pēc tā.

93 Tik daudzi labi, patiesi cilvēki šodien ir aizrauti ar tām ticības mācībām, ar tām draudzēm un organizācijām, “izrādīdami ārēju svētbijību, bet tās spēku noliegdami”, kā ir teikts otrajā vēstulē Timotejam 3. nodaļā.

94 Dziļa tumsa, Izraēls tika padarīts akls, lai apgaismotu pagāus. Tagad pagāni tiek padarīti akli, lai apgaismotu Izraēlu. Tas ir tieši kā diena un nakts; vienā pusē ir tumsa, bet otrā pusē ir gaisma; un pēc tam gaisma pāriet uz otru pusi. Tādā veidā mēness virzījās pa savu ceļu, un šīs pasaules tumsas ēna aptumšoja viņa gaismu, tas mums parāda, ka pagānu draudzes periods ir beidzies. Draudze gatavojas, gatavojas tam laikam, ir pienācis Aizraušanas laiks. Jo tumsa sabiezē virs pagāniem, un drīz iestāsies rītausma ebrejiem. Saule ir aizgājusi no austrumiem uz rietumiem, bet mēs atrodamies rietumu piekrastē. Gaisma var izdarīt tikai vienu lietu – atgriezties uz austrumiem, uz otru pusi. Jūs taču saprotat, vai ne? [Sanāksme saka: “Āmen.”-Tulk.] Gaisma var atkal atgriezties tikai uz austrumiem, kur tā sākās, pie Izraēla. Dievs padarīja viņus aklus uz laiku, taču tagad tumsa ir atspiesta pār pagānu pasauli, tā šobrīd ir apsegusi visu. Pagāni mīdīs Jeruzalemi, līdz pagānu laiks būs beidzies. Tā sacīja Jēzus. Un tagad tas ir beidzies, dziļa tumsa pār cilvēkiem! Dievs ataino to debesīs, kā viņš ir parādījis to uz zemes, pirms tas viss notiek. Mēs esam tajā.

95 Tajās lamatās ir tikuši labi cilvēki, labi cilvēki. Kā Marija un Jāzeps, viņi bija ļoti patiesi, saprotiet, viņi domāja, ka Viņš bija ar viņiem, bet Viņa nebija. Marija un Jāzeps, jūs zināt, ka viņi bija tajos svētkos, Jēzum bija divpadsmit gadu, viņi domāja, iedomājās, ka Viņš bija ar viņiem, taču Viņš nebija. Šodien labi cilvēki domā tāpat, viņi, šie cilvēki, kas ir organizējušies tajā Baznīcu Padomē, tie cilvēki tajās organizācijās, viņi...viņi domā, ka dara labu darbu. Viņi uzdrošinās iedomāties, ka Viņš ir ar viņiem, tomēr tās tas nav. Saprotiet, daudzi cilvēki uzskata, ka Viņš bija ar viņiem, kad viņi paspieda roku sludinātājam un ierakstīja savu vārdu grāmatā, taču Viņa tur nebija. Daudzi cilvēki domāja, kad viņi tika apslacīti, iesvētīti, kristīti “Tēva, Dēla, Svētā Gara” vārdā, domāja, ka Viņš bija ar viņiem. Viņi ir labi cilvēki. Marija un Jāzeps bija labi cilvēki. Taču fakts bija tāds, ka Viņa tur nebija! Nevajag neko iedomāties.

96 Kas ir Gaisma? Apstiprināts izteiktais Dieva Vārds! Ārpus tā Gaismas nav. Saprotat? Ar kabatas baterijām zemi neapgaismosiet. Tam ir vajadzīgs Dieva Vārds, kas ir kļuvis izpausts, Dēls.

97 Viņi bija labi cilvēki. Pievērsiet uzmanību Viņa Vārda precizitātei, cik Tas ir pilnīgs. Vai jūs ievērojāt, ko pateica Marija? Tagad saku jums, dārgie katoļu ļaudis, man nav nekas pret jums. Man nav nekas pret jums. Pie vainas ir tā sistēma, kurā jūs atrodaties. Un ar jums, protestanti, ir tieši tas pats. Tās ir tās sistēmas!

98 “Marija, Dieva māte?” Paskatieties, divpadsmit gadus vecam Puikam, viņas dēlam, bija jānoliek viņa pie vietas. Bībelē Jēzus ne reizi nenosauca Mariju par Savu “māti”. Viņa nebija Viņa māte. Kā gan viņa varētu būt Dieva māte? Viņa bija tikai klēpis, kuru Viņš izmantoja, lai atnāktu uz zemi, lai izpaustos uz zemes, caur to klēpi. Viņai ar to vispār nav nekāda sakara, it nekur Rakstos nav pateikts “māte”.

99 Ievērojiet, kā kļūdās Marija, bet Viņa Vārds ir tik pilnīgs. Viņa pateica Viņam, kad... Viņa atrada Viņu templī divpadsmit gadu vecumā, diskutējot ar teologiem. Viņš pārsteidza viņus, būdams divpadsmitgadīgs Puisītis; pat skolā nebija gājis, bet, ja arī bija gājis, tad mums par to nav nekādu ziņu. Bet divpadsmit gadus vecs Puika ar Savu gudrību apmulsināja gudros vīrus templī. Viņa sacīja: “Tavs tēvs un es līdz asarām esam Tevi nomeklējušies.” “Tavs tēvs!” Pati māte it kā pateica: “Tavs tēvs Jāzeps un es līdz asarām esam Tevi nomeklējušies.”

100 Ko Viņš pateica viņai? “Vai tad jūs nezināt, ka Man ir jādarbojas Mana Tēva lietās?” Ja Viņš būtu bijis Jāzeps lietās, tad Viņš būvētu mājas vai būtu galdnieka darbnīcā. Bet Viņš nebija Jāzeps dēls. “Es darbojos Sava Tēva lietās,” izlabodams tās konfesijas un ticības mācības, un pārējo, kas tiek runāts. Saprotat? “Es darbojos Sava Tēva lietās.” Viņš neatzina, ka Jāzeps bija Viņa tēvs. Bet Marija tā izdarīja, un Viņš uzreiz pagriezās un viņu izlaboja.

Viņa sacīja: “Tavs tēvs un es Tevi meklējām.”

101 Viņš sacīja: “Es darbojos Sava Tēva lietās,” parādot, ka Jāzeps nebija Viņa Tēvs. Viņa Vārds ir pilnīgi, saprotiet.

102 Taču Marija un pārējie vienkārši iedomājās, ka... Nu, redziet, kas tas bija, viņa aizrāvās. Viņa...viņa kļuva... Viņi gribēja parādīt to priesteru un pārējo priekšā, ka...ka...ka viņa nebija tāda veida sieviete. Un viņa, šādi izdarīdama, viņa absolūti sagrāva savas liecības pamatu pēc tam, kad viņa bija liecinājusi, ka pie viņas bija atnācis eņģelis un pateicis: “Tu kļūsi grūta un dzemdēsi Dēlu, vīru nepazīdama, nevainīgi dzimušu Dēlu.” Bet šeit augstā sinedrija priekšā viņa saka: “Jāzeps, Tavs tēvs, un es meklējām Tevi.”

103 Un tas divpadsmitgadīgais Puisēns pateica: “Es darbojos Sava Tēva lietās.” Viņš norāja viņu: “*Tas* nav Mans Tēvs!”

104 Ieraugiet šodienas draudzi, kas ir aizrāvusies ar padomēm un...un šīs pasaules lietām, lūk, viņa ir aptumšota. Dievs viņu norāj!

105 Jēzus nekad nesauca viņu par “māti”. Reiz viņa atnāca pie Viņa uz sanāksmi, tas bija apmēram tādā mājā kā šī. Kāds pienāca, sacīja: “Tur aiz durvīm Tevi gaida Tava māte un brāļi.”

Viņš sacīja: “Kas ir Mana māte, Mani brāļi? Kas viņi ir?” Paskatījās uz Saviem mācekļiem un sacīja: “Tie, kas pilda Mana Tēva gribu, ir Mana māte, Mans brālis, Mana māsa un tā tālāk. Lūk, kurš tas ir.”

107 Un uz krusta, kad Viņš mira, Viņš pateica Jānim, jaunajam māceklim, Viņš sacīja: “Lūk, tava māte.” Sieva, lūk, tavs dēls.” “Dēls, lūk, tava māte.” Redziet, Viņš pats nekad to neapgalvoja. Tas nebija viņas Dēls. Tas bija Dieva Dēls. Viņa bija tikai klēpis.

108 Šajā rītā šī te māja, tā nav Draudze. Draudze ir jūsos, Kristus. To mirstīgo gari, kas sēž šeit, sapulcējušies un sēdināti debesīs. Tas ir Kristus, nevis šī māja. Ar šo māju viss ir kārtībā, tā kalpo savam mērķim, taču tā tiek lietota tikai kā sanāksmes vieta. Marija bija tikai klēpis, kuru Viņš izmantoja, lai atnāktu uz zemi, lai darītu zināmu Sevi starp cilvēkiem. Nevis “Dieva māte”, tāpat kā šī māja nav Dieva Draudze. Tā vienkārši tiek izmantota šim mērķim.

109 Jā, daudzi draugi tagad domā, cilvēki, labi cilvēki, kā Marija un Jāzeps, domā, ka...ka Viņš ir kopā ar viņiem tajā visā. Taču, kā bija ar viņiem toreiz, tā ir arī tagad, viņi kļūdās. Viņi domāja, ka

viņi bija ar Viņu, taču tā tas nebija. Bet, kad viņi kristījās, cilvēki, iespējams, iedomājās: “O-o, es...es Viņu saņēmu, kad pieņēmu Viņu un kristījos.” Tas nav tas. Līdz atspoguļosies izteiktais Vārds!

110 Bet, Izredzētie, kā tad ar Gaismu tagad? Es tik daudz jau esmu runājis par tumsu, un puse no mana laika ir beigusies, pusdivpadsmit. Tagad paskatīsimies no citas puses; pār cilvēkiem ir dziļa tumša, nu, bet kā tad ar Gaismu? Viņš pateica, ka pār cilvēkiem būs dziļa tumša, taču tur būs Gaisma: “Celies un mirdzi, jo Gaisma ir atnākusi.” Kā gan tur var būt Gaisma un tumša, tām ir jābūt atdalītām. Un tās atdala tikai viena lieta, tās atdala izpaustais Vārds, Tas aizspiež to uz otru pusi... *Šeit* uz zemes ir tumša, taču, kad parādās izpaustais Dieva Vārds, saule, kuru eksistencei izteica Vārds, tumša traucas uz otru pusi. Un tieši tas notiek šobrīd, tumša atdalās no Gaismas. Lūk, izredzētajai Draudzei šajā tumšajā stundā... Nu, mēs varētu par to runāt stundām ilgi, taču es domāju, ka esmu pateicis pietiekami, lai jūs saprastu, kas...kas ar to ir domāts Rakstos, kad es pateicu: “Dziļa tumša pār šiem cilvēkiem.”

111 Tagad es saku Draudzei: “Šalom. Dieva miers.” Miers! Ikviens īstens ebrejs, kad viņš satiek otru, saka: “Šalom.” Citiem vārdiem sakot: “Labrīt! Lai Dievs ir ar tevi! Lai Dieva miers pavada tevi!” Tas ir: “Labrīt! Sveicināts!” Tā ir uzaustoša diena, Draudze. Tā ir tumša pār cilvēkiem, bet Draudzei tas ir “Labrīt”, Kristus parādās mūsu vidū. “Šalom. Miers.” Aleluja! “Šalom.”

112 Kad mēs redzam, kā nolaižas tumša, tumša tieši pirms dienas, mēs zinām, ka tur atrodas rīta zvaigzne, lai pavēstītu, ka tuvojas saule. Tas...tieši tad mirdz rīta zvaigzne. Tas...tas...tas ir tieši pirms tam. Tieši dažas minūtes pirms rītausmas vienmēr kļūst tumšāks, aptumsums, mēness beidz spīdēt. Vistumšākais brīdis ir tieši pirms rītausmas, jo gaisma spiež uz tumsu. Bet parādās rīta zvaigzne un saka: “Labrīt. Šalom.”

113 Tas ir Viņš mūsu vidū, Viņa Vārds tiek atpazīts. Šalom. Teju teju uzausīs tā varenā diena, kad “uzausīs Mūžīgais rīts, gaišs un tīrs, kad Viņa izredzētie sanāks kopā savās mājās tālu debesīs. Kad tas saraksts tur tiks nolasīts, tajā būšu arī es.” Mūsu vārdi ir Viņa Grāmatā, mēs būsim tur. “Šalom. Labrīt. Lai miers ir pār tevi.”

114 Tumša atdalās no Gaismas. To izraisa Dievs, to dara Gaisma. Saprotiet, Gaisma tā spiežas uz priekšu, ka tumsai ir jāpūcējas kopā. Viņiem bija iespēja To pieņemt, taču viņi to neizdarīja, tāpēc tā ir sabiezējusi. Un viņi to dara, savācot kopā draudzi un Baznīcu Padomi un apvienojot to ar pagānisko tumsu. Paši tik stūrgalvīgi nepiekrīt viens otram, un tomēr viņiem bija jāiet kopā, lai cilvēkus apņemtu nakts.

115 Jesajas 60:1 ir teikts: “Celies un mirdzi, jo Gaisma ir pie tevis atnākusi.”

116 Celies un mirdzi, Gaisma ir atnākusi. Vārds, Gaisma, atkal ir apstiprināts. Gaisma atkal ir apstiprināta, Dieva Vārds, tāpēc jūs varat ieraudzīt Dievu, izpaustu šīs dienas Gaismas apsolījumā jeb Vārdā, kas ir dots šim periodam, saprotiet, šie apsolījumi, kas ir doti šai dienai, šie apsolījumi, par kuriem bija runājuši pravieši un pats Jēzus. Šajā dienā! “Dievs dažādos laikos...” Ebrejiem 1. nodaļa: “Dievs dažādos laikos un dažādos veidos runājis uz tēviem caur praviešiem, bet šajā pēdējā dienā caur Savu Dēlu Jēzu Kristu.” Saprotat?

117 Tā varenā Gaisma, kas stāvēja gaisā tur tuksnesī, tas notika, kad Mozus atstāja Ēģipti, par lielāku bagātību turēdams Kristus negodu nekā Ēģiptes mantas.

118 Tas Pats, kurš satika Saulu ceļā uz Damasku. Viņa priekšā parādījās varena Gaisma, tā pati Gaisma, tas pats Uguns Stabs. Sauls, būdams ebrejs, nekad nepielūgtu nekādu garu vai jebko citu un nekad nesauktu to par “Kungu”, būdams tajā amatā, kādu viņš ieņēma. Viņš sacīja: “Kungs, kas Tu esi?”

119 Tas atbildēja: “Es esmu Jēzus.” (Jēzus sacīja: “Es nāku no Dieva un Es aizeju pie Dieva.)

- 120 Bija atnākusi tā pati Gaisma. Kāpēc? Lai izpaustu, lai...lai darītu zināmus cilvēkiem tos apsolījumus, ko Viņš ir devis šai dienai, izpaustu konkrētās dienas Gaismu. Tumsa ir sabiezējusi.
- 121 Kad Viņš atnāca, Viņš bija konkrētās dienas Gaisma. Bija jāatnāk Mesijam. Un Viņš atnāca tieši tā, kā Dievs bija pateicis, ka Viņš atnāks. Un, kad Viņš to izdarīja, kas Viņš bija? Konkrētās dienas Gaisma. Un tumsa tik ļoti spiedās Viņam virsū! Vai pareizi? Viņam bija jāatdod Sava Dzīvība, lai Gaisma turpinātos, varētu spīdēt. Viņš bija konkrētās dienas Gaisma. Bet kāpēc, kāpēc Viņš bija konkrētās dienas Gaisma? Viņš bija apstiprinātais Vārds, kas reiz bija izteikts, izpaudies. Tāpat kā...
- 122 Dievs pateica pār šo tumšo, drūmo, nomācošo, apsūnojušo pasauli, kura tur bija bez gaismas, Viņš pateica: "Lai top gaisma." Un tur nebija gaismas, līdz tas Vārds tika izpausts, tad tā bija gaisma.
- 123 Viņš pateica: "Atnāks Glābējs, Mesija." Tas joprojām nebija izpausts, līdz Viņš atnāca izpaust to apsolījumu. Bet, kad Viņš apstiprināja to apsolījumu, Viņš pateica: "Izpētiet Rakstus, jo Tajos jūs domājat, ka jums ir Mūžīgā Dzīvība, bet tieši Tie liecina par Mani."
- 124 Viņi sacīja: "Mēs nezinām, no kurienes Tu esi, mēs esam Mozus mācekļi."
- 125 Viņš sacīja: "Ja jūs būtu Mozus mācekļi, tad jūs Mani atpazītu, jo Mozus rakstīja par Mani." Saprotat? Viņš bija tā izpausme. Viņš bija caur Mozu izteiktais apstiprinājums Dieva Vārdam.
- 126 Un šajā dienā, kurā šobrīd dzīvojam mēs, Dievs ir iznācis uz skatuves, lai apstiprinātu un pierādītu Savus apsolījumus. Tāpēc šī ir konkrētās stundas Gaisma, lai mēs varētu celties un mirdzēt. Šodien Gaisma no jauna spīd uz mums, Vārds kļūst izpausts. Tā ir tā Gaisma.
- 127 Tieši tāpat kā šorīt tur uz ielas spīd gaisma, saules gaisma. Tas ir Dieva izteiktais Vārds, nekas cits nevar dot tādu gaismu. Nekas cits to nevar izdarīt. Jebkura mākslīga gaisma ātri apdziest, lampiņas un viss pārējais. Bet tā nekad nebeidzas, jo tas ir izteiktais Dieva Vārds, kas ir izpaudies.
- 128 Mazās konfesjonālās ticības mācībiņas sadauzīs spuldzi un saplēsīs spuldzi, un sadedzinās drošinātāju, un tā tālāk. Bet Dieva Vārds nekad nebeigsies! Tas vienmēr būs tāds Pats, Vārds.
- 129 Es baidos, ka es te nedaudz pārtērēšu laiku. Vai, vai arī tas nekas, ja es turpināšu un pabeigšu šo svētrunu, kā i ko teiksit? **[Sanāksme saka: "Āmen."-Tulk.]** Labi.
- 130 Celies un mirdzi, jo Gaisma ir atnākusi pie tevis. Vārds, Gaisma, ir apstiprināts.
- 131 Vienīgais veids, kā bija Dievs...Jēzus Kristus bija Dieva izteiktā Vārda izpausme, konkrētās stundas Gaisma.
- 132 Jānis Kristītājs bija konkrētās stundas Gaisma. Viņš bija Gaisma, pirms vēl Jēzus bija Gaisma. Praviētis Jesaja sacīja: "Saucēja balss tuksnesī, sagatavojiet ceļu Tam Kungam un padariet līdzenu Viņa taku." Tas bija Dieva izteikts Vārds, Tas tur gulēja, vēl nebija atdzīvojies. Maleahija, pēdējais praviētis, četrsimt gadus pirms tas notika, viņš pateica: "Redzi, Es sūtu Manu vēstnesi Savā priekšā, lai sagatavotu Tā Kunga ceļu." Lūk, iznāk viens no tuksneša, bez jebkādas konfesijas, bez ticības mācības, bez atpazīstamības. Bet viņa Gaisma viņu apliecināja. Vārds viņu apliecināja.
- Viņi sacīja: "Vai tu esi Mesija?"
- 133 Viņš sacīja: "Nē! Bet es esmu saucēja balss tuksnesī: 'sagatavojiet Tā Kunga ceļu!'"
- 134 Jēzus sacīja: "Jūs staigājat viņa Gaismā." Viņš bija spoža un mirdzoša Gaisma uz nelielu brīdi. Kāpēc? Līdz tika sagatavots tas ceļš, tad viņa Gaisma izdzisa.
- 135 Jūs nevarat staigāt *tajā* gaismā, jūs, baptisti. Lūk, *Šī* ir konkrētās stundas Gaisma. Gaisma ir

atnākusi. Celies un mirdzi. Vārds, Gaisma. Vārds, Dieva izpaustais Vārds (apliecināts) ir Gaisma.

136 Nu, kā tad ar jauno gadu, kas mums ir priekšā? Varētu vairāk pateikt par šo pārmaiņu stadiju no tumsas uz Gaismu, par Gaismas ieviešanu, kas ienāk tajā pārmaiņu stadijā, bet tagad gribētos pāriet uzreiz pie jaunā gada. Labi.

137 Jaunais gads, jaunais gads, kas gan tajā ir īpašs? Tas dod jaunu cerību. Mēs esam par vienu gadu tuvāk. Mēs esam par vienu dienu tuvāk nekā vakardien. Mēs esam par vienu stundu tuvāk nekā tad, kad es sāku bez piecpadsmit...bez piecpadsmit vienpadsmitos, jau ir bez piecpadsmit divpadsmit. Mēs esam par vienu stundu tuvāk! Mēs neskatāmies atpakaļ, mēs skatāmies uz priekšu. Saprotat? Ak! Tieši tā. Jaunais gads nenozīmē atšķirt jaunu lapu. Hm-hm. Nē.

138 Kā vienā rītā tas vīrietis; es par to dzirdēju. Tas vīrietis agri piecēlās, iznāca un paņēma avīzi, atgriezās un apsēdās, uzlika kājas uz dīvāna, uzvilka savas brilles, sāka lasīt to avīzi. Viņa sieva gatavoja brokastis, viņa sacīja: “Džon, vai ir kaut kas jauns?”

139 Sacīja: “Nē. Viss pa vecam, tikai jauni cilvēki.” Jā. Pareizi. Slepavības, vardarbība un visādas tādas lietas, citi cilvēki to jau ir darījuši, saprotiet. Pareizi.

140 Nevis atšķirt jaunu lappusi. Bet vērsties pie Vārda, ieraudzīt, ko Vārds ir apsollījis šai dienai, ieraudzīt, kādai ir jābūt šīs dienas Gaismai. Lūk, kas mums ir jāizdara šogad – nevis atkal jāatgriežas pie ticības mācībām un pārējā, nevis pie vecajām konfesijām, nevis jāatgriežas pie vecajām konfesijām; bet jāpievēršas Vārdam, jāierauga, kādai Gaismai ir jāmirdz šodien. Ak, draudze, vērsies pie Vārda, atgriezies pie Vārda, piespied to īsto slēdzi, beidz spaidīt visādus elektriskā apgaismojuma slēdzus, saprotiet, mākslīgā, ko ir uztaisījis cilvēks. Vērsieties pie Viņa Vārda un ieraugiet šīs dienas apsollījumu. Bet pēc tam ieraugiet, kāds apsollījums tas ir, un pavērojiet tā apliecinājumu. Kad tas ir apstiprināts, tad jūs zināt, vai jūs esat Gaismā vai nē. Skatieties, kāds ir apsollījums.

141 Mainot lappuses un mainot kalendārus, laiks nemainās. Daudzi cilvēki saka: “Nu ko, vecais gads ir beidzies, tagad izmetīsim veco decembra kalendāru un uzkārsim citu, jaunajam gadam.” Lūk, ko jaunais gads nozīmē viņiem.

142 Man pašam, es gribu redzēt, kas ir apsollīts šai dienai. Es gribu zināt, kāda ir šīs stundas Gaisma, lai es zinātu, kā staigāt Viņā. Es gribu zināt, kur es dzīvoju, kādā es esmu periodā, kādu ceļa gabalu es jau esmu nogājis.

143 Kā sacīja Pāvils, es to atkal varētu nocītēt: “Aizmirsdams visu, kas ir pagātnē, es tagad tiecos pēc mērķa, pēc augstākā aicinājuma,” uz pilnīgu identificēšanos, kad viss laiks ieplūdīs Mūžībā, kad atnāks Jēzus.

144 Izdariet, kā izdarīja Dāvids, atdodiet savu nākotni Viņa rokās. Neskatieties ne uz ko citu, bet atdodiet savu... Dāvids šeit pateica, viņš pateica...pateica: “Mans laiks ir Viņa rokās.” Jūs ievērojāt šeit Psalmos, kur mēs lasījām 62. pantā: “Mans laiks ir Viņa rokās. Viņš ir mana klints.” Kas Viņš ir? Viņš man ir atklājies. Viņš ir atklātā Patiesība. Mans laiks ir Viņa rokās.” Āmen. Ak vai! Lūk, lūdzu.

145 Mans laiks pieder Viņam. Es piederu Viņam. Es esmu Viņa rokās, jo Viņa rokās ir laiks. Es nezinu, kas gaida nākotnē, bet es zinu, ka nākotne ir Viņa rokās. Tātad es esmu Tā rokās, Kura rokās ir nākotne. Tad ko man domāt un plānot uz jauno gadu *to, šito, vēl kaut ko?* Es vienkārši atdodos Viņa rokās, staigāju kā Dāvids: “Mans laiks ir Viņa rokās,” viņš zināja, ka Dievs ir nākotnes īpašnieks. Dāvids nezināja, kas gaida nākotnē, bet viņš zināja, ka nākotne bija pie Dieva. Es nezinu, kas gaida nākotnē, to nezina neviens no mums. Taču mēs zinām, ka nākotne ir Viņa rokās.

146 Pacietība. Pacietība. Daži no mums kļūst tādi, daži no mums tik ļoti steidzas. Es domāju, ka tā ir rīkojušies daudzi labi cilvēki. Jūs pārāk...pārāk steidzaties. Jūs gribat, saprotiet, jūs gribat darīt paši.

147 Un brāļi kalpotāji, jūs zināt, par ko es runāju, tie, kas klausās šo lentu. Es runāju to jums, ne tikai šai mazajai sanāksmītei šeit, bet cilvēkiem it visur pasaulē.

148 Daudzi cilvēki ķeras pie lietas, nepacietīgi, bet ticēdami, ka tas laiks tuvojas, jūs cenšaties kaut ko izdarīt ar saviem spēkiem. Gaidiet uz To Kungu. Pacietība ir **tikums**. Ja jums ir pacietība, tas ir **tikums**. Tas ir **tikums**, ja jūs... “Tie, kas gaida uz To Kungu, atjaunosies savā spēkā.” Nevis tie, kas cenšas skriet Tam Kungam pa priekšu, tie, kas cenšas sacīt Tam Kungam: “Kungs, es zinu, ka Tu gribi, lai es izdaru, lūk, *to*, un, slava Dievam, es...” Nedariet to. Gaidiet uz To Kungu. Bībelē ir teikts: “tie, kas gaida uz To Kungu, atjaunosies savā spēkā.”

149 Dievam bija vajadzīgi gadu tūkstoši, lai piepildītu Savu apsolījumu par Glābēja atnākšanu. Taču, atcerieties, visu to laiku Viņam bija zināms, kad tas notiks. Daudzi cilvēki cēlās un centās būt mesiji. Daudzas draudzes centās dzemdināt mesijas. Taču Dievs bija noteicis laiku Savam Mesijam. Viņš nekur nesteidzās. Saprotat?

150 Un šajā laika posmā Viņš parādīja daudzus Mesijas prototipus. Viņš rādīja tos viscaur no Ādama līdz pašam Mesijam, pirmais un pēdējais Ādams; viens no tiem no pasaules, Otrs no Debesīm, viens no zemes, bet Otrs no Debesīm, Viens nonāca no Debesīm, bet otrs nāca no zemes. Taču, lai piepildītu apsolījumu par Mesiju, Viņam bija vajadzīgi gadu tūkstoši.

151 Jāzēpā bija precīzi parādīts, kāds Viņš bija. Jāzeps bija Viņa portrets.

152 Dāvids bija Viņa portrets. Kad Dāvids bija noraidīts ķēniņš, uzkāpa tā pakalna virsotnē un atskatījās atpakaļ, un raudāja par Jeruzalemi kā noraidīts ķēniņš, tas bija Jēzus Dāvidā. Astoņsimt gadus vēlāk Viņš stāvēja virs Jeruzalemes kā atraidīts Ķēniņš, sacīja: “Jeruzaleme, Jeruzaleme, cik reizes Es gribēju sapulcināt jūs kā vista savus cālēnus, bet jūs negribējāt.”

153 Paskatieties uz Jāzepu, piedzima starp saviem brāļiem, patriarhiem; nevis pēdējais (iepriekš; pēdējais bija Benjamins), bet pirms paša pēdējā, redziet, tieši pirms viņa. Savu brāļu ienīsts, sava tēva mīlēts. Viņu ienīda, jo viņš bija garīgs cilvēks. Viņš varēja skaidrot sapņus, tie bija pilnīgi pareizi. Viņš redzēja vīzijas, paredzēja to, kas notiks. Un viņi ienīda viņu. Viņu pārdeva par trīsdesmit sudraba gabaliem.

154 Kāpēc viņi ienīda Jēzu? Viņu sauca Viņu par belcebulu, jo Viņš bija Vārds, un Vārds var atpazīt domas, kas ir sirdīs. Viņi ienīda Viņu. Un viņi pārdeva Viņu par trīsdesmit sudraba gabaliem.

155 Viņš tika iemests bedrē, Jāzeps, un uzskatīts par mirušu. Viņa asiņainās drēbes tika atstātas, kā arī Jēzus asiņainās drēbes noņēma no krusta, tās drānas, ko Viņš nēsāja, lai apliecinātu Viņa nāvi. Bet ko Dievs izdarīja Jāzepam? Viņš paņēma viņu no tās bedres un apsēdināja viņu pie faraona labās rokas. Un neviens cilvēks nevarēja redzēt faraonu, redzēja tika Jāzepu. Un, kad Jāzeps iznāca no pils, tika pūstas bazūnes un skanēja paziņojums: “Visi metieties ceļos, tuvojas Jāzeps.”

156 Tas pats ar Jēzu. Viņš tika paņemts no bedres, kad Viņš tika uzskatīts par mirušu, un augšāmcēlās un sēž pie Majestātes labās rokas. “Dievu nekad neviens nav redzējis, tikai Vienpiedzimušais no Tēva. Un, kad Viņš atstās to vietu, atskanēs bazūnes un katrs celis lieksies, un katra mēle apliecinās.” Saprotiet, Viņš ir uzplaukuma Princis. Paskatieties, ko toreiz izdarīja Ēģipte, tā izglāba visu pasauli, bija iestājies sausums. Tā, tāpat būs, kad atnāks Cilvēka Dēls. Ceļi, katrs celis locīsies un katra mēle apliecinās, ka Viņš ir.

157 Viņš bija pilnīgi parādīts līdzībās, taču Dievs precīzi zināja, kad Viņš atnāks. Viņš precīzi zināja, kad Viņš atnāks. Nebija nozīmes, cik daudzi viņiem bija bijuši iepriekš, Viņam bija Savs

Mesija. Viņš parādīja viņiem līdzības, kam bija jānotiek.

158 Pilnīgi precīzi, kā Viņš parādīja mums Septiņus Draudzes Periodus, to, kas notiks. Tieši tā, kā Viņš parādīja mums, kas notiks, kad Viņš iededza tur augšā to Gaismu, atklāsmē par to, lai parādītu pasaulei. Kad Viņš sūtīja tos Septiņus Eņģeļus, lai atklātu septiņus vēstnešus, kuri bija bijuši visā tajā laikā, un parādītu visu līdz galam nepabeigto; katrs eņģelis nāca katru dienu un atklāja to līdz galam nepabeigto, ko atstāja Lutērs un atstāja Veslijs, un atstāja pentakosti, tas viss tur ir parādīts. Un pašā varenā Šalom, Jehovas, *Jahves* prototipā. Saprotat? Precīzi. Ielika To debesīs, un mehāniskais objektīvs To nofotografēja. Saprotat? Pateicība Tam Kungam!

159 Šalom! Miers! Nesagurstiet, Jēzus ir šeit. Viņa varenā Gaisma ir atnākusi pie mums, un mēs esam pateicīgi par To, jā, par Viņa Vārdu, lielo noslēpumu. Te nu Viņš ir šodien, izpauž Sevi, darīdams to pašu, ko Viņš darīja toreiz, tieši to pašu. Dara tieši to pašu.

160 Mēs esam laika radības. Viņš ir Mūžības Dievs. Mēs cenšamies piespiest sevi, mēs cenšamies kaut ko izmainīt: "O-o, vajag izdarīt *to*." Atcerieties, Viņš zina par to visu. Tas tik un tā notiks. Ļaujiet Viņam to izdarīt. Vienkārši atdodieties Viņam.

161 Skatieties augšup un mirdziet ar Tā Kunga prieku, zinot, ka jūs esat privilēģēti, jūsu acis ir atvērušās un redz šo dienu. Paļaujieties uz Viņu attiecībā uz nākotni. Jūs esat redzējuši, kā Viņš apliecina Savu Vārdu aizgājušajās dienās. Viņš, kas apliecināja Savu Vārdu jau pagājušajās dienās un īstenoja visas tās pārējās lietas līdz pat šai stundai, kurā mēs dzīvojam, visu pilnīgi precīzi, līdz pat septītajam eņģeļa Vēstījumam; un parādīja To gan debesīs, gan uz zemes un darīja To zināmu trīs veidos, lai tur nebūtu nekādas kļūdas, atcerieties, Viņš apsoltāja, ka Viņš atkal nāks. Aleluja! Šis Vārds tiks apstiprināts. Dieva apsoltātais Vārds, pēc divi tūkstoši gadu gaidīšanas, Viņš atnāks laikā! Neesiet gurdeni, Viņš būs šeit. Tāpat kā Viņš ir apstiprinājis Savu Vārdu katrā periodā, to pašu parāda Draudzes Periodi, un mūsu Kunga atklāšanās caur septīto Vēstījumu un tā tālāk. Dievs atklāja to, izpauž to un pierādīja to. Un šodien mūsu vidū, Viņš parādīja Sevi šeit pie mums un pierādīja, un apstiprināja Savu Vārdu. Tieši tā Viņš darīs!

162 Būs Tūkstošgadu Valstība. Vecie tur būs vienmēr jauni. Slimības izzudīs, un nāves vairs nebūs. Viņi būvēs mājas, viņi tajās dzīvos. Viņi stādīs vīna dārzus un ēdīs augļus no tiem. Viņi nestādīs, lai kāds cits apdzīvotu (viņa dēls to paņemtu), viņa dēls dzīvos viņam blakus. Viņš nestādīs, lai kāds cits ēstu, lai pēc viņa nāves kāds cits to pārņemtu; bet viņš dzīvos tur. Āmen. Vilks un jērs ganīsies kopā. Un lauva ēdīs salmus kā vērsis, un bērniņš vadīs viņus. Tur...tur būs nevainība. Tur...tur...tur nebūs nekas, kas varētu kaitēt. Mēs būsim izmainīti no tā, kas mēs esam tagad, uz to godpilno Dieva Dēla veidolu, Kurš ir nemirstīgs. Gadi Viņu nekādi neietekmē, vecums nevar Viņam neko izdarīt, Viņš ir nemirstīgais Dieva Dēls. Tādējādi mēs zinām, ka...ka mēs esam pēdējā laikā. Mēs esam tajā krustojumā. Visas šīs lietas ir caurcaurēm apliecinātas, tas tiks vēlreiz šādi apliecināts.

163 Lūk, nākotne, tā ir Viņa rokās. Kā gan es zinu, ka Viņš nāk? Kad viņš nāks? Es nezinu, taču Viņš būs šeit. Tā tas ir. Kad Viņš darīs *to* un *to*? Kad lāsts pametīs zemi? Kad šie svētie Dieva mīlestības atspoguļojumi, tie koki, kas šeit stāvēs un mirdzēs, un puķes, un pārējais, kad viņi augs nemirstīgi? Es nezinu, taču tā tas būs. Kad visas cilvēku sirds domas, kuri vēlas dzīvot, un slimnīcas, un ārsti, un operācijas, un raudāšana, un bēdas, kad tas viss beigsies un iestāsies godpilnā valdīšana kopā ar Jēzu uz tūkstoš Šaloma gadiem? Kad tas būs? Es nezinu. Viņš pateica, ka tas tur būs. Es nezinu, kā Viņš to izdarīs, bet Viņa izteiktais Vārds tiks apstiprināts, kad uzausīs Taisnīguma Saule ar dziedināšanu Viņa spārnos. Un dziedināšana tur nebūs tāda fiziska dziedināšana, kā jums šķiet, kā, piemēram, kādam ir kāda slimība un tā tiks paņemta prom. Tas ir tas, ko Viņš šobrīd dara līdzībā. Bet visa radība būs izmainīta! Šo mirstīgo pārņems nemirstība. Šis vecums tērpsies jaunībā. Āmen. Nu, bet kā tas būs? Es nezinu, bet tur tas būs.

164 Es pats kļūstu vecs. Šogad, ja Tas Kungs ļaus man nodzīvot līdz 6. aprīlim, man būs

piecdesmit pieci gadi, vecs vīrs. Taču es neskatos... Es negribu atkal kļūt par puisēnu. Es gribu tiekties pēc tā mērķa, šī mērķa dēļ es esmu atnācis. Jau aptuveni trīsdesmit un nedaudz gadus es esmu stāvējis aiz šīs kanceles, kopš es biju puika kādos divdesmit un nedaudz vairāk gadus, apmēram divdesmit vienā, divdesmit divos gadus, es esmu centies pavēstīt šo vēstījumu. Un es esmu ieguldījis Tajā katru savu spēku pilīti. Ja mani pleci nošļūk un mati nosirmo un izkrīt, es uz to neatskatos, tas atkal atgriezīsies. Es skatos turp uz tās dienas rītausmu, kur apstiprinātais Dieva Vārds ir pateicis: “Neviens mats no jūsu galvas nezudīs, un Es augšāmcelšu to pēdējās dienās.” Kā Viņš to izdarīs? Es nezinu. Taču es uzticos...

165 Jaunais gads, es nezinu, kas tajā notiks, taču es zinu, ka tas ir Viņa rokās. Lūk, kādas man ir cerības uz jauno gadu. Ja Viņš atnāks, āmen. Ja Viņš neatnāks, es turpināšu strādāt, ja Viņš mani pasargās. Es vienkārši uzticu nākotni Viņam. Es nezinu, kāda tā ir, es vienkārši uzticu to Viņam. Jūs esat redzējuši, kā Viņš apstiprina Savu Vārdu, tād jūs zināt, ka tas tiks izdarīts. Viņa Vārds!

Jūs sacīsiet: “Brāli Branham, no kurienes tu to ņēmi?”

166 Nu, atļaujiet man uz brītiņu izteikt vienu domu. Vai jūs zināt, kas ir simfonija? Es zinu, ka jūs zināt. Tā ir mūzika, tā ir drāma. Saprotiet, to spēlē.

167 Lūk, jums bērniņi, lai jūs saprastu. Atcerieties skolā, man šķiet, jums bija... Kas tā bija par krievu muzikālo simfoniju, ko reizēm viņi... viņi spēlēja uz bungām, jūs zināt, kā to sauc, vai tik tā nav... par mazo malkas cirtēju, jūs zināt, kas atnāca tur uz mežu; un tur bija satraukts brīdis, rībināja pa bungām un tā tālāk. Un tu dzirdi to visu, kad klausies simfoniju, kā to spēlē. Es aizmirsu tās nosaukumu, “Pēteris un vilks”. Pareizi, “Pēteris un vilks”. Lūk, tā... tā ir krievu simfonija. Saprotiet, tur nav... tur nav kaut kāda melodiska pavadījuma, kuru tur spēlētu, bet to spēlē uz bungām [Brālis Branhams rībina pa kaut kādu koku-Tulk.] un pēc tam [Brālis Branhams kladzina pa kaut ko citu], un šit bungas un rada skaņas, un tā tālāk. Šādi tā tiek spēlēta, tā to attēlo. Lai jums būtu saprotams, ko brālis Branhams mēģina pateikt. Saprotat?

168 Tagad jums, pieaugušie, Raksti ir Dieva Simfonija. Jā. Aleluja! Tikai Komponists zina, ko tā patiesībā nozīmē, un Viņš atklāj to tiem, kuri klausās, kuri ir ieinteresēti zināt, kas šī drāma ir. Taču sākumā par simfoniju ir jāzina, saprotiet. Tas nav kaut kas tāds, ko tu vienkārši redzi, tās ir variācijas, Vārda, mūzikas savienojumi. Tā strauji mainās; reizēm tā laiciņu skan *šādā* veidā, noteiktā ritmā, bet vēlāk tā pavisam izmainās. Kas tas ir? Tiem, kas Tajā neorientējās vai neko par To nezina, nav Tajā ieinteresēts, tas ir tikai troksnis, tā ir jezga. Taču tiem, kuri par To zina, viņi To uzrauga, viņi zina, ka Tas tuvojas. Aleluja!

169 Tādējādi Simfonijā ir brīži, Dieva Vārda Simfonijā, kad mainās pilnīgi visa drāma. Jūs, kuri esat ieinteresēti, ieklausāties tajā pārmaiņā. Jūs zināt, ka tā tuvojas. Jūs dzirdat, kā tiek sistas bungas, āmen, gaidāt, kad kaut kas notiks. Jūs zināt, ka notiek pārmaiņa, saprotiet, pēc dažām minūtēm sāksies skaļa rībināšana. Saprotat? Un jūs to vērojat, varat noteikt, kā bungas tiek saskaņotas. Ak, Dievs! Vai šobrīd jūs dzirdat, kā bungas rībina noslēgumu, vai jūs dzirdat, kā atskan Debesu Vārda mūzikas atbalss: “Un notiks pēdējās dienās!” Dieva varenās drāmas Simfonija, kuru Viņš spēlē, Tā maina Viņu... Viņa Simfoniju pārejā. Komponists un ieinteresētie cilvēki ieklausās tajā pārmaiņā. Lūk, ko tas viss nozīmē mums, mēs klausāmieš, mēs uzmanīgi vērojam. Katru reizi, kad Viņš parādās, kaut kas notiek, mēs redzam, ka laiks tuvojas. Mēs redzam, ka vēl toreiz, nesen, kad tika uzzīmēti šie Draudzes Periodi, mēs klausījāmies. Mēs ieraudzījām, ka tas bija precīzi pēc Vārda, vienā ritmā ar Vārdu. Bet kas notika brīdī vēlāk? Viņš atnāca, Pats, un to apstiprināja.

170 Mēs esam dzirdējuši, kā Vārds saka: “Septītā eņģeļa dienās.” Draudzes Periodā Viņš vienkārši pateica: “Septītā eņģeļa vēstījums būs pēdējais Vēstījums.” Bet pēc tam, ak, mēs ieraugām šeit, Atklāsmes 10. nodaļā: “Septītā eņģeļa Vēstījuma dienās ir jāpiepildās Dieva noslēpumiem,” tiks atvērta Septītais Zīmogs. Tā tam ir jābūt. Tad negaidot, kad tas risinājās, atnāca vīzija, sacīja: “Dodies uz Toskānu, tajā laikā notiks spēcīgs troksnis, lai tu pilnībā saprastu un zinātu, ka tas ir

sūtīts. Tas satricinās teju vai visu zemi.” Jūs visi par to zināt. Tas ir ierakstīts uz lentas vairākus mēnešus pirms tas notika. Pēc tam tas notika! Tad parādījās debesis. “Šalom!” Kas tas ir? Ritma maiņa, Simfonija.

171 Pēc tam Viņš reiz pateica par Trešo Rāvienu, kā tas atnāks vienā veidā, pēc tam caur sirds atpazīšanu un pēc tam izteiktais Vārds.

172 Jēzus sacīja: “Jūs darīsiet lielākus darbus nekā šie; jo Es eju pie Sava Tēva.” Jāņa 14. “Darbus, ko Es daru, arī jūs darīsiet; lielākus par šiem, jo Es eju pie Sava Tēva.” Tieši kā es pirms brīža sacīju, kad Marija centās apliecināt Viņu kā Jāzēpa dēlu, Viņš izlaboja viņu. Viņa Vārdi nevar neizdoties! Viņš tā pateica: “Debesis un zeme zudīs, bet Mani Vārdi nezudīs.”

173 Kad mēs dzirdam, kā simfonija skan taktī, mainās, teju teju mainīsies [brālis Branhams daudzās reizes klauvē pa kanceļi-Tulk.], tas ir pārejas laiks. Mēs ievērojam, kā Viņš sāk sist takti, un mēs esam redzējuši: “Darbus, ko Es daru, arī jūs darīsiet, un lielākus jūs darīsiet.” “Lielākus,” Viņš to apsolīja. Mēs nezinājām, kā tas var būt.

174 Bet vai jūs ievērojāt, kad Viņš izdarīja Savu pirmo brīnumu, Viņš paņēma ūdeni un pārvērtā to vīnā. Vai pareizi? Viņš paņēma ūdeni, kas potenciāli reiz varētu kļūt par vīnu, taču sākumā tas bija ūdens.

175 Un, kad Viņš pabaroja piecus tūkstošus, ko Viņš izdarīja? Viņš paņēma to, kas jau eksistēja, tāpat kā ūdens, Viņš paņēma zivi, kura reiz peldēja un bija dzimusi no olšūnas, un Viņš to sadalīja, un no tās oriģinālās radības uzradās cita zivs. Viņš paņēma maizi, kura reiz bija kvieši un bija sēkla, un kļuva par maizi, un Viņš lauza no tās maizes, un radība tik vien kā vairojās.

176 Bet tajos mežos, tur nebija nekā, no kā izveidot vāveri. “Lai tur ir,” un tur bija, un nekas ne no kā netika nolauzts. Kas tas ir? Tas pats Jēzus Kristus! Saprotat? “Jūs darīsiet lielākas lietas par šīm, jo Es aizeju pie Sava Tēva.” Nevis paņemt kaut ko jau radītu, atlauzt kaut ko no tā un pavairot radību, bet gan absolūti radīt. Tas parāda, ka Viņš ir tas pats Jehova, kas toreiz tur stāvēja un sacīja: “Lai top,” un tas notika. Viņa Vārds kļuva izpausts! Kad Viņš bija tapis par miesu uz zemes, Viņš paņēma Savu oriģinālo radību, pārlauza to un pavairoja to. Bet tagad, pēdējās dienās, kad Viņš atkal nonāk mūsu vidū, tā pati Gaisma, kas nonāca, sacīja: “Lai top Gaisma,” saprotiet, Viņš vienkārši izsaka radību un tā rodas. “Lielākus nekā šos jūs darīsiet, jo Es aizeju pie Sava Tēva.” Atcerieties, mēs dzīvojam tajos laikos.

177 Bet pasaule to nesaprot, jo “tās ir visvisādas blēņas”. Tā kā viņi nav metodisti, metodisti To nesaprot. Tā kā, lūk, viņi nav baptisti, baptisti To nesaprot. Tā kā Tas nav no katoļiem, katoļi To nesaprot. Tā kā tas nav no pentakostiem, pentakosti To nesaprot.

178 Taču tie, kas gaida uz To Kungu, tie, kuri ieskatās! Visu observatoriju vēsturē nebija neviena cilvēka, kas būtu zinājis, ka pāri gāja tā Zvaigzne. Taču tie gudrie sekoja Tai simtiem kilometru, divus gadus viņi vēroja To un sekoja Tai. Vai saprotat, ko es gribu pateikt? [Sanāksme saka: “Āmen.”-Tulk.] Tieši tie, kuri ieklausās tajā Simfonijā.

179 Atcerieties, tas Komponists jau no sākuma zina beigas. Viņš par to zina visu, tieši tāpēc Viņš varēja to šeit uzrakstīt. Pareizi. Lūk, jums ir jāsāk ar Viņu, jums ir jāsāk. Ja jūs gribat sadzirdēt simfoniju, tad sāciet ar Viņu, kā ar mūziku simfonijā. Jūs klausāties, jūs zināt, par ko tā ir, tā būs par to, par ko ir simfonija, tad jūs sākat ieklausīties mūzikā. Un jūs zināt, par ko tā ir, tāpēc jūs aptuveni zināt: “Lūk, šeit notiek *tas un tas*, tūlīt ir jābūt pārejai.” Lūk, kādam citam, kas tajā neko nesaprot, kas viņam...vienkārši ienāca un piesēda, viņam tas ir kaut kāds juceklis, kaut kāds troksnis. Taču tam, kurš zina, kas tas ir, tas piepildās mūzikas taktī, tiek nobungots pēc notīm, tas...tas tiek izpūsts ar taurēm, tiek spēlēts uz arfas stīgām, nospēlēts uz vijoles, tas...tas tiek sists uz basiem, spēlēts uz taurēm, sists uz bungām. Pilnībā viss ir ritmā, un no tā sanāk tāda drāma, ka var aizvērt acis un dzīvot tajā. Aleluja!

180 Cilvēks varētu aizvērt savas mirstīgās acis zemes skatienam un dzīvot Jēzus Kristus Klātbūtnē, kad redzi, kā tiek sista Viņa Vārda takts tajā varenajā Simfonijā, kurā mēs šobrīd dzīvojam, notiekot pārejai. Sākumā tev ir jābūt tai Simfonijā. Vienīgais, ko var izdarīt, ja tu esi tai Simfonijā, tad tu sāc, tu sāc ieiet ritmā. Tieši tas pats jums ir ar Dievu. Nav tā, ka tu stāvi maliņā un skaties uz to. Tu ieej Tā ritmā! Kā tu tajā ieej? Tu Tajā piedzimsti, Vārda ritmā, kad tu kļūsti par šī Vārda daļu.

181 Ir jākļūst par daļu no dejas, lai nodejotu. Ir jākļūst par daļu no beisbola, no tā, par ko tu interesējies, lai iekļautos beisbolā.

182 Tev ir jākļūst par daļu no Vārda, lai zinātu Dieva Simfoniju. Viņa Simfonija ir, kad Tā spēlē, tu saproti, tu maršē vienā ritmā ar laiku. Tu novēro to: “Darbus, ko Es daru, arī jūs darīsiet; lielākus nekā šos jūs darīsiet,” šajās pēdējās dienās. Ak vai! Varenā laika pārmaiņa. Mēs ieejam ritmā, Vārda ritmā. Noskaidrojiet Viņa mērķi, to stundu, kurā mēs dzīvojam. Ieejiet tā ritmā, kā...kā Viņš to dara. Ja ieiesiet Vārdā, jūs ieraudzīsiet, kā Viņš darīja to sākumā, tad jūs zināsiet, kā Viņš dara to vienmēr.

183 Kā Viņš sūtīja Savu Vēstījumu sākumā? Ko Viņš dara? Viņš nenodarbojas ar organizācijām. Viņš nekad nav to darījis, tāpēc Viņš nedara to arī tagad. Tāpēc, ja jūs ieklausāties šīs Baznīcu Padomes ritmā, jūs esat tumsā. Taču, ja jūs ieklausāties Vārda ritmā!

184 Kāpēc viņi Jēzu nogalināja? “Tu, būdams cilvēks, padari sevi par Dievu.”

185 Jums ir mana svētruna par tēmu *Trīs veidu ticīgie*. Kā tas viens tur stāvēja un... Tur bija liekuļi, viņi kādu laiku sekoja, izlikdamies, ka viņi tic. Un reiz Jēzus viņiem sacīja, sacīja: “Ko jūs domāsi, kad Cilvēka Dēls, Kurš ir no Debesīm, atkal pacelsies Debesīs? Es esmu nācis no Debesīm, uz Debesīm atgriežos.”

186 Nu, liels daudzums aizgāja, sacīdami: “Tie ir smagi vārdi!”

187 Tad tur parādījās liekuļi, kuri staigāja ar Viņu, septiņdesmit, līdz viņi uzgrūdās kaut kam smagam, viņi neieraudzīja, ka tas...viņi nezināja to Simfoniju. Viņi nezināja to Apsolījumu, ka tas Bērniņš bija Jehova: “Viņam tiks dots Vārds: Padomdevējs, Miera Valdnieks, Varenais Dievs.” Bet, kad Viņš pateica: “Kad Es uzkāpšu Debesīs, no kurienes Es esmu nācis!”

188 “Nu,” viņi sacīja, “tie ir smagi vārdi! Kurš gan var to saprast? Mēs zinām, ka Tu esi parasts Cilvēks. Mēs ēdam ar Tevi, mēs guļam kopā ar Tevi, mēs esam mežā kopā ar Tevi, mēs esam pie ūdens ar Tevi. Tu taču esi parasts cilvēks, bet stāsti, ka Cilvēka Dēls pacelsies atpakaļ uz turieni, no kurienes Viņš ir nācis? Ko Tu sacīsi? Tie ir smagi vārdi!” Saprotiet, viņiem nebija zināms ritms. Viņi nezināja Dieva Vārda Simfonijas ritmu, ka Viņš bija Dievs, izpaudies miesā, jo Viņš bija tā laika apstiprinātā Vārda Gaisma. Viņi to nesaprata. Viņi sacīja: “Tas ir pārāk smagi. Kurš gan var to saprast?” Un viņi novērsās. Viņi nepazina to ritmu, saprotiet.

189 Vēl mēs ievērojam, ka tur bija Jūda, liekulis, precīzāk, neticīgais, kurš gaidīja, līdz atrada trūkumu. Pēc tam Viņš pagriezās pret mācekļiem, pateica tikai tiem divpadsmit, bet Jūda bija viens no viņiem, Viņš sacīja: “Vai arī jūs gribat aiziet?”

190 Tad Pēteris sacīja: “Pie kā lai mēs ejam, Kungs? Tu esi tas Komponists.” Āmen. “Tu zini, kā tas viss notiek. Tu esi vienīgais, Kam ir Dzīvības Vārds. Kur lai mēs ejam? Mēs nevaram atgriezties atpakaļ un atkal būt farizeji vai saduķeji, vai hērodieši,” lai kas tur vēl nebūtu. “Tu esi Tas, Kuram ir Dzīvības Vārds. Mums vairs nav kur iet. Mēs...mēs esam pievienojušiem šim vareņajam Koncertam. Mēs esam šeit, mēs klausāmies un mēs esam ritmā. Mēs ticam, ka Tu esi Dieva Dēls, izpaudies Jehova. Mēs esam par to pārliecināti! Mēs nezinām, kas tie tādi par lielajiem pārbaudījumiem un bēdām, un ciešanām, un pārējo, un Tu saki, ka Tevi “pienesīs kā upuri”, un visu *to, šito un to*, un ka 'trešajā dienā', visu ko tādu. Mēs nesaprotam To. Taču mēs esam tajā, klausāmies Dieva Simfoniju, mēs esam tās daļa. Un mēs gaidām ieraudzīt, kas būs tālāk, un mēs

uzmanīgi sekojam Tev.” Ak vai! Lūk, ko es gribu darīt. Apsolījums.

191 Kā Viņš sāka? Tieši tā, kā Viņš darīja sākumā. Saprotat? Viņš nekad nesūtīja Savu Vēstījumu kādai organizācijai. Viņš nekad nesūtīja Savu Vēstījumu kādai grupai, Viņš sūtīja vienu cilvēku. Noas dienās tas bija Noa. Mozus dienās tas bija Mozus.

192 Bija arī citi, kas reiz tā nodomāja, jo viņi sacīja: “Nu, tad jau tu padari sevi par vienīgo svēto cilvēku starp visiem.” Dievs raudzījās lejup uz to.

193 Mozus devās pie Tā Kunga: “Es izdarīju *šādi*. Kas...kas man ir jādara?”

194 Viņš sacīja: “Atdalies no viņiem. Par visu pārējo Es parūpēšos. Tevi sūtīju Es. Tā ir Mana atbildība.” Un Viņš atvēra zemi un aprija Korahu un visu to grupējumu. Vienmēr.

195 Jānis un Jēzus nevarēja būt vienā un tajā pašā laikā. Jēzus... Kad Jānis paskatījās, viņš sacīja: “Tagad man ir jāiet mazumā, Viņam ir jāaug. Viņš ir apstiprinātā Gaisma.” Šādi tā Gaisma turpinās virzīties, līdz viņš ieraudzīs, ka atnāk pilnīgs apstiprinājums. Tā tas ir. Tā tas ir.

196 Viņš ir tāds, kāds Viņš bija sākumā. Lūk, kā jūs sākat, kā sākat mācīties, kas bija Dievs. Ko Viņš darīja, kad Viņš bija šeit uz zemes? Kāda veida dzīvi Viņš dzīvoja? Vai Viņš piekrita, vai Viņš ļāvās kompromisiem? Vai Viņš gāja uz organizācijām? Kā Viņš Sevi apliecināja? “Izpētiet Rakstus! Jūs domājat... Tajos jūs domājat, ka jums ir Mūžīgā Dzīvība, bet tieši Tie liecina par Mani.” Saprotiet, tieši tas pats ir šodien un jebkurā citā laikā. Kad jūs gribat Gaismu, paskatieties, kas Rakstos ir teikts par šo stundu. Labi.

197 Ar ko tad jums ir jāsāk? Ja šeit atrodas kāds grēcinieks, sāc ar krustu, kur tu atzīsti sevi par mirušu līdz ar Viņu. Tad tu esi ienācis tajā...tajā lielajā drāmā. Tad tu klausies, tu seko līdz savām notīm, kuras turi savās rokās, Simfoniju. Tev...tev rokās ir notis, kuras stāsta tev tās lietas, kur muzikālās pārejas sāk attēlot darbību maiņu, tad tu redzi, kas tās ir par darbībām. Kad tu redzi, kā Dieva Gars nonāk pār cilvēkiem un dara konkrētas lietas, tu paskaties un ieraugi, kur tas atrodas. Paskatieties, vai tik tas nav tas, vai tas ir paredzēts šai dienai. Nu, kad atnāca Jēzus, viņiem rokās bija Simfonijas notis. Protams, bija.

198 Vai es pareizi izrunāju šo vārdu, simfonija? Simpātija? Es ceru, ka jā. Hm-hm. Nu, es vienkārši nejauši par to aizdomājos. Simfonija? [Kāds sanāksmē saka: “Simfonija.”-Tulk.] Simfonija. Vai pareizi? Labi.

199 Lūk, viņiem rokās bija notis, bet ko viņi darīja? Viņi mēģināja skatīties atpakaļ uz to ritmu, kas viņiem bija visu...uz to daļu, kas jau bija nospēlēta. Tieši to šodien dara draudzes. Viņi skatās atpakaļ, skatās uz to daļu, ko spēlēja Luters; tā dara luterāņi. Viņi nezina to pārmaiņu mūzikā. Viņi nezina, ko Dievs dara šodien, kad Viņš dara visas tās lietas, luterāņi. Pentakosti saka: “O-o, mums Tas ir.” Jums ir notis, kas tika nospēlēta pirms piecdesmit gadiem. Saprotat? Protams. Vienkārši turēsim šo Vārdu mūsu rokās un uzmanīgi vērosim, kad atnāks pāreja, tad mēs zināsim, ko mēs darām.

200 Un tā, sāciet ar Viņu pie krusta: “Atgriezieties no grēkiem un tieciet kristīti Jēzus Kristus Vārdā grēku piedošanai; un jūs saņemsiet to Mūziku, Vadību,” saprotiet, “Viņa Vārdu, Svēto Garu, kas izpauž Vārdu.” Tad sekojiet tālāk līdz ar Vārda ritmu. Lai kādā taktī spēlētu Mūzika šajā stundā, esiet Tajā ritmā. Saprotat?

201 Daudzi cilvēki ir jautājuši: “Kāpēc?” Viņi vaicā. Viņi ir jautājuši, reizēm viņi jautā man: “Kāpēc? Kāpēc ir jānotiek *tādām* lietām? Kas, kāpēc...kāpēc *tas* notika ar mani? Kāpēc es sāku un notika *tas*, un man...man šeit bija *tā* problēma, un *tas* mani šeit apbēdināja, bet *to* es pazaudēju?”

202 Reizēm es esmu jautājis: “Kāpēc?” Kāpēc, kad es vēl biju tikai jauns kalpotājs, tikko kā sāku, Dievs paņēma un atņēma man manu sievu, atņēma man manu bērniņu, atrāva no manas sirds?

Kāpēc Viņš tā izdarīja? Es nezināju. Tagad es zinu. Es vienkārši turējos pie Viņa rokas un turpināju uzticēties.

203 Viņš zina katru pāreju. Viņš zina, ka ritmam ir jābūt...kad tam ir jānotiek. Viņš zina, kas ir vajadzīgs tam, lai jūs izveidotu, Viņš zina, kādu materiālu Viņš izmantos. Saprotat? Reizēm tieši dziļi tuksnesī Dievs no taisnajiem veido gudros un praviešus. Saprotat? Saprotat? Lūk, kur tiek izkalti cilvēki. Cilvēki tiek izkalti par Vārdu. Kad viņi ir piebāzti ar visādām ticības mācībām un pārējo, lai tikai atnāk Vārds, un Dievs izdauza to no viņiem, izveido tieši par To, par vareno Viņa Vārda Simfoniju. Saprotat? Un tad viņi redz, kā Vārds virzās uz priekšu.

204 Dievs zina, kad ir jāizmainās tās ritmam. Viņš zina, kā tiek veidots ritms. Es nezinu, kā tas tiek veidots, bet Viņš zina. Viņš zina, kā tas skan, es to nezinu. Taču es skatos uz to un saku: “Nu, tas jau tuvojas.”

205 “Daudz ciešanu taisnajam, bet no visām Tas Kungs viņu izglābj.” Saprotat? Viscaur vēsturē Dievs ir virzījies Viņa Vārda apsolījuma ritmā, katrā periodā, tādā pat ritmā, pildīdams Savu Vārdu. Lūk, kā Dievs ir virzījies viscaur vēsturei, no Pirmās Mozus grāmatas līdz Atklāsmes grāmatai, Viņš ir virzījies cauri vēsturei ar Savu Vārdu. Tā tas ir, Svētā Gara spēka ritmā, apstiprinādams Savu Vārdu Izredzētajiem. Atcerieties, Viņš nekad nav varējis būt kontaktā ar ārējo draudzi. Tie ir tikai Izredzētie.

206 Paskatieties uz tiem priesteriem, sacīja: “Tas cilvēks ir belcebulis. Viņš ir zīlnieks. Nu, Viņš...Viņš...Viņš lasa viņu domas.”

207 Viņi nemaz nezināja: “Vārds ir asāks nekā abpusgriezīgs zobens, atpazīst domas, kas ir sirdī.” Bet Viņš bija Vārds.

208 Bet tā parastā prostitūta, kura todien stāvēja pie akas, lai iesmeltu spaini ūdens, viņa sacīja: “Es saprotu, ka Tu esi Pravietis. Mēs zinām, ka nāk Mesija. Mums jau simtiem gadu nav bijis praviešu, bet mēs zinām, ka nāk Mesija. Un, kad Viņš atnāks, tieši tāds Viņš arī būs.”

209 Viņš sacīja: “Tas esmu Es.” Ar to pietika. Kāpēc? Atskanēja tas ritms! Viņa bija gaidījusi to izmaiņu no baznīcas konfesijas uz apstiprināto Mesiju. Un te nu Viņš stāvēja, Mesija, par Kuru runāja Mozus: “Tas Kungs jūsu Dievs uzcelš Pravieti, līdzīgu man.” Te nu Viņš ir. Ritms izmainījās, apstiprinātā Sēkla To atpazīna.

210 Un, kad īstenais Dieva Vārds nonāk uz apstiprināto, uz Sēklu, un viņi redz šo Vārda apstiprinājumu, viņi To atpazīst. Viņi skatās uz Vārdu, viņi zina to pāreju, viņi zina laiku, viņi zina pārmaiņas, viņi zina, kādam ritmam ir jābūt šajā stundā. Aleluja! Viņiem ir zināms ritms, viņi zina laiku, viņi zina, kā tam ir jāvirzās. Saprotiet, To zina tikai Izredzētie.

211 Kad Filips to ieraudzīja, viņš vairs nevarēja nostāvēt mierā, viņš zināja, ka tas bija Mesija. Tāpēc viņš devās pie viena puīša, viņi kopā studēja Bībeli. “Nātānaēl,” sacīja viņš, “nāc, paskaties uz vienu Cilvēku. Nāc, paskaties, ko mēs atradām, Mēs esam atraduši Jēzu no Nācaretes. Mēs atradām Jēzu no Nācaretes, tas ir tas Pravietis, par Kuru atnākšanu runāja Mozus. Mēs Viņu atradām. Mēs Viņu atradām.”

212 Tas sacīja: “Kā tas var būt? Es vienkārši... Kur Viņš bija?” Redziet, viņš nebija... Redziet, viņš nezināja precīzu ritmu. Viņi bija pētījuši. Taču, kad viņš tur nokļuva, viņš pateica viņam, iepazīstināja viņu ar Vārdu.

213 Un, kad viņš tur atnāca, Jēzus pateica: “Lūk, izraēlietis,” sāka iedarboties tas ritms, tika nospēlēta tā varenā drāma tur uz platformas jeb uz zemes tajā dienā. Iespējams, Jēzus stāvēja uz kāda akmens, sarunādamies ar cilvēkiem. Un, kad atnāca Filips ar Nātānaēlu, Viņš paskatījās uz viņu un sacīja: “Lūk, izraēlietis, kurā nav viltus.”

Tas sacīja: “Rabi, kā Tu mani pazīsti?”

214 Viņš sacīja: “Pirms tevi pasauca Filips, kad tu biji zem tā koka, Es redzēju tevi.” Ak vai!

215 Viņš bija daļa no tā! Viņš sacīja: “Tu esi Dieva Dēls! Tu esi Israēla Ķēniņš.” Nebija svarīgi, kāds ritms bija pasaulei un visām viņu līksmošanām, kādas viņiem bija konfesijās, tā nebija tā varenā Dieva Simfonija. Āmen. Viņš sacīja: “Tu esi Israēla Ķēniņš! Tas esi Tu! Es to redzu. Es to zinu.” Kāpēc? Viņš bija Izredzētais. Izredzētā Sēkla zina. Tā tas ir bijis vienmēr visos periodos, viņi to ir zinājuši.

216 Tu sacīsi: “Bet brāli Branmham, kā ar manu mammu un tēti, kā ar maniem tuviniekiem, kā ar manu konfesiju, ko...ko viņi darīs? Viņi mani izmetīs. Vai tad tas...” Ja tu nevari skatīties uz priekšu, skaties uz augšu. Vispār, necentieties skatīties uz priekšu, ieliec savu roku Viņējā. Ļauj Viņam tevi vest. Skaties uz augšu, neskaties uz priekšu. Tu sacīsi: “Nu...nu, citi taču par mani smejas, ka man ir gari mati un ka es nenēsāju šortus, un ka es aizgāju no draudzes.” Hm! Ciešanas Viņa Vārda dēļ – tās ir Viņa žēlastības augšanas sāpes. Jā. Ciešanas par Viņa Vārdu, saprotiet, ir Viņa žēlastības augšanas sāpes. Tieši tā! Vienkārši atcerieties, tā ir jums dotā Dieva žēlastība. Ak vai!

217 Kā sacīja Pāvils, aleluja, viņam bija vājums, kaut kas viņu apgrūtināja. Viņš... Velns viņu dauzīja, sitienu pēc sitiena. Un viņš trīs reizes vērsās pie Tā Kunga, lai tas tiktu paņemts no viņa prom, sacīja: “Es to negribu, Kungs. Paņem to no manis prom!”

218 Un tad vienā naktī Tas Kungs uz viņu runāja, sacīja: “Saul,” tas ir, “Pāvil, tev pietiek ar Manu žēlastību.”

219 Tas sacīja: “Tādā gadījumā es lielšos ar savu nespēku. Es ar to lielšos. Es zinu, ka Tu esi Dziedinātājs. Es esmu redzējis, kā Tu dziedini slimos, augšāmcel mirušos un izdzen ļaunos garus, atver acis aklajam. Taču, ja es esmu vērsies pie Tevis un Tu esi pateicis man, ka pietiek ar Tavu žēlastību, tad šis velns, kas mani apgrūtina, ir...ir Tavas žēlastības augšanas sāpes. Tādējādi es lielšos ar savu nespēku. Kāpēc? Lai nepaaugstinātos īpašo atklāsmju dēļ.” Saprotat?

220 Redziet, viņam...viņam bija tas, kā nebija citiem mācekļiem, viņš bija redzējis Viņu pēc Viņa nāves, apglabāšanas, augšāmcelšanās un paņemšanas debesīs. Viņš bija Viņu redzējis. Daži no viņiem sacīja: “Bet es taču staigāju ar Viņu.” Tāpat arī uz ielas visi staigāja. Taču pēc tam, kad Viņš nomira, tika apglabāts, augšāmcēlās un tika paņemts debesīs, un atgriezās atpakaļ Uguns Staba veidolā, Viņš runāja ar Pāvilu. Tas bija vairāk par to, kas bija visiem pārējiem. Āmen.

221 Viņš sacīja: “Lai es nepaaugstinātos un nesagribētu uzbūvēt milzīgus garīgos seminārus un visu pārējo, un vēl kaut ko milzīgu, lai es ne...nepaaugstinātos šīs īpašās atklāsmes dēļ, Dievs ir ļāvis velna vēstnesim mani visu laiku apspiest.” Viņš sacīja: “Kad es esmu vājš, tad es esmu stiprs.” Āmen. Āmen. Žēlastības augšanas sāpes! Āmen. Mēs pie tā varētu ilgi pakavēties; ir pagājusi stunda un četrdesmit piecas minūtes, un...un mēs ciešam Viņa žēlastības sāpes.

222 O-o, Viņš var pieļaut krustceles. Viņš var pieļaut krustceles, lai mūs pārbaudītu, lai pilnveidotu mūs Viņa kalpošanai. Viņš var pieļaut to tagad, Draudze, gan šeit, gan tur, kur klausās lentu. Viņš var pieļaut krustceles mūsu kalpošanai.

223 Tāpat kā Viņš izdarīja Daniēlam. Viendien Viņš iedeva Daniēlam nelielas krustceles. Jūs zināt, viņš bija liels vīrs tur Babilonā. Viņš tā izdarīja, Viņš pieļāva, lai ķēniņš vērsas pret viņu un iemet viņu lauvu bedrē. Tas viņu tikai pilnveidoja. Protams, ka pilnveidoja!

224 Viņš pieļāva ebreju bērniem ieiet ugunīgajā ceplī. Viņi bija apņēmušies stāvēt par Viņa Vārdu!

225 Viņš var pieļaut dusmīgus vārdus, ļaut viņiem par tevi pasmieties par to, ka tev ir gari mati,

ļaut viņiem pasmieties par tevi, sakot, ka tu esi kļuvis par sektantu vai ko nu vēl. Tie var, viņi var ļaut tev pasmieties...viņi varbūt par tevi smiesies par to, tas...tas nekas. Tās ir krustceles, tā ir neliela pāreja. Tas notiek, lai kaut ko pārbaudītu.

226 Saprotiet, vienīgais, ko tās krustceles izdarīja ebreju bērniem, kuri stāvēja uz Vārda, tās tikai atbrīvoja viņus no tām saitēm, ar kurām bija saistītas viņu rokas un kājas.

227 Un reizēm ir vajadzīgi smagi pārbaudījumi, lai norautu no mums šīs pasaules važas. Reizēm Dievs pieļauj mums nelielus pārbaudījumus, ziniet, lai paskatītos, ko mēs darīsim, lai izvestu jūs no pasaulīgā. Jeb citiem vārdiem sakot, pieļauj jums nelielus pārbaudījumus un izmet jūs no tās organizācijas un no tādas domāšanas, ka: “Metodisti ir tie vienīgie, baptisti vai pentakosti, vai tikai tā grupa un tikai viņa. Ja tu netici tam tā, kā tic mana draudze, tad tu vispār netici.” Reizēm Viņš pieļauj nelielus pārbaudījumus. Varbūt jums saslimst bērns. Varbūt kaut kas notiek tieši pirmsnāves stundā. Varbūt jūs kādu zaudējat, vai kaut kas tāds. Kam tas viss? Lai jūs atrautu, lai jums kaut ko parādītu, atvērtu jums acis. Varbūt jūs reizēm atnākat pakritizēt. Varbūt jūs klausāties šo lentu, lai tikai pakritizētu. Varbūt Dievs to dara, lai norautu tās pasaulīgās važas, kurās jūs esat iekalti.

228 Kā cilvēks, kurš slīkst upē: jums ir jāizvelk cilvēks no upes, pirms varēs izvilkt upi no cilvēka. Tā tas ir. No sākuma viņš ir jāizvelk no upes, bet pēc tam jādabū ārā upe no viņa. Reizēm Dievam tas ir jādara tādā veidā. Viņš pieļauj tās pārejas, krustojumus, lai to paveiktu. Stāviet uz Viņa apsolījumiem, uz Vārda, jo tie nekad nepievilks. Nākotne, tā ir Viņa rokā. Stāviet tā, kā stāvēja viņi, ne...neatkāpieties.

229 Ābrahāms savās krustcelēs zināja, ka Dievs var augšāmcelt no miroņiem viņa dēlu, no kurienes viņš to dabūja tajās krustcelēs. Ābrahāms nonāca savās krustcelēs. Un pēc tam, kad viņš bija uzticējies Dievam un bija redzējis visus Dieva brīnumus, divdesmit piecus gadus viņš gaidīja puisēnu, apsolīto dēlu, bet tad Dievs pateica viņam upurēt tieši to, ko viņš tā bija gaidījis. Ak vai, kāds tas ir brīdis! Bet vai Ābrahāms svārstījās? Izlasiet 4. nodaļu Romiešiem, tur ir teikts, ka viņš bija “pilnīgi pārliecināts”. Āmen. Viņš bija pilnīgi pārliecināts, ka Dievs ir spējīgs izdarīt to, ko Viņš ir apsolījis. Āmen. Viņš pieļāva tās krustceles. Caur Ābrahāmu Viņš parādīja mums, saprotiet, ka Viņš ir spējīgs augšāmcelt mirušos.

230 Ābrahāms sacīja: “Es viņu saņēmu gluži kā no miroņiem.” Sāras klēpis bija miris, Sāras klēpis bija miris; un viņš, viņa ķermenis bija miris, viņš bija vecs vīrs. Viņai nebija nekādu piena vēnu, lai barotu mazuli. Un viņiem nebija... Nu, tur nebija nekā. Un viņš bija neauglīgs, viņš pats, un viņa bija neauglīga. Saprotat? Tu nebija nekādu iespēju. Un viņš saņēma viņu gluži kā no miroņiem, viņš sacīja: “Ja Dievs var izdarīt to, tad Dievs var uzcelt viņu no miroņiem. Jo tas pats Dievs, kurš pateica man, ka tas bērniņš atnāks, un es stāvēju, un viņš piedzima, Viņš var augšāmcelt viņu no mirušajiem.” Jo Viņš izdara tā, lai viss nāktu par labu tiem, kuri Viņu mīl. Āmen.

231 Dievs, kurš deva apsolījumu, ka pēdējās dienās notiks tas viss, ko mēs redzam notiekam! Ja Viņš apsolīja dēlu, un dēls piedzima; ja Viņš apsolīja visu to, ko mēs redzam caur Rakstiem, un tā arī notika, tad ieiesim tā visa ritmā. Viņš apsolīja, ka pēdējās dienās notiks visas šīs lietas, un mēs to redzam. Viņš apsolīja, ka Viņš sūtīs Jēzu. Aleluja! Būs Tūkstošgadu Valstība! Būs jauna diena. Būs diena, kad saule vairs nekad nenorientēs, jo...mums tā vairs nebūs vajadzīga, jo Jērs ir Gaisma tai Pilsētai, uz kuru mēs dodamies. Āmen.

232 Jaunas dienas rītausma, es šobrīd jūtu, kā tas mani ieskauj. Jaunas dienas Gaisma! Dienas Gaisma, kurā nav nakts, nav tumsas, nav ēnu, nav debesu, nav...nav drūmu, tumšu debesu, nav pusnakts, nav kapu, nav puķu uz kapu kopīnām, nav bērnu procesiju, nav ārstu, nav morga. Āmen. Es...es jūtu, kā Viņa Gaismas stari izlaužas, apspīdot manu dvēseli. Jaunā diena! Vecā tiek aizspiesta prom.

233 Kad es jūtu mirstīgo asiņu plūsmu savā ķermenī, es jūtu, kā aiz tā seko Svētā Gara vilnis:

“Celies un mirdzi.”

234 Kaut kas pateica: “Billij Branham, tu noveco, tu paliec vājš, tavi pleci nolaižas, mati sirmo un izkrīt.” Tā tas ir. Tumsa un dziļa tumsa uz zemes!

235 “Bet celies un mirdzi!” Es jūtu, kā nonāk godpilnā Jēzus Kristus Evaņģēlija Gaismas uzliesmojums, kas ir padarījusi mani par jaunu radījumu Viņā. Es gaidu to dienu, āmen, jauno dienu. Es nezinu, kas būs nākotnē. Es nezinu, kas tajā būs, kas gaida mani 1964. gadā, neko citu, taču es tuos pie rokas Tam, Kurš tur Savā rokā Mūžību, Kurš ir Mūžība. Āmen.

236 Ābrahāms zināja, ka Dievs ir spējīgs viņu augšāmcelt, tāpēc viņš uzticējās Viņam.

237 Un tā, jaunajā gadā apņemieties stāvēt ar Viņa Vārdu un ar to, ko Tas ir apsolījis, kā to darīja citi (Izredzētie) citos laikos. Ja jūs jūtat, ka esat ieraudzījuši, kā pie jums izlaužas Jēzus Kristus Gaisma, Viņa... Viņa varenā Svētā Gara izpausme šajās pēdējās dienās. Un atcerieties, atcerieties, palieciet ar to, ko Viņš izdarīja, tu esi viens no Izredzētajiem; un ko viņš, tas Izredzētais citos laikos, piemēram, Ābrahāms, kad viņš to ieraudzīja, kad tas viss bija pretrunā zinātniskajiem pierādījumiem. Noa to ieraudzīja, un tas viss bija pretrunā zinātniskajiem pierādījumiem. Mozus to ieraudzīja, un tas viss bija pretrunā zinātniskajiem pierādījumiem. Tie ir aizgājušie intelektuālie laiki; taču Izredzētie, kuri to redzēja, stāvēja nesvārstīgi! Āmen.

238 Un nākotnē stāvēsim stingri uz apsolījumiem. Dievs to ir iedevis un Dievam tas ir pilnībā jāpaveic. Es vienkārši sekoju tam ritmam. Kad tiks nosista laika takts un būs pateikts: “Tās ir Viljama Branhama beigas uz zemes,” tad es aiziešu tajā ritmā. Tad es augšāmcelšos tajā ritmā. Alēluja! Tas, kurš sit takti iekšā, sit takti ārā, sit to atkal iekšā. Tas ir Dieva ritms: “Es augšāmcelšu viņu pēdējā dienās. Kas Man tic, tam ir bezgalīga Dzīvība. Kas Manu Vārdu dzird un tic Tam, kas Mani sūtījis, tam ir Mūžīgā Dzīvība; un tiesā viņš nenāks, bet ir pārgājis no nāves Dzīvībā.” Es sekošu Vārda ritmam. Āmen. Nevis savas sirds ritmam; bet Vārda ritmam! Lai kas tur arī nebūtu, ja mana sirds nav vienā ritmā ar Vārdu, tad mana sirds kļūdās. Āmen. Jo Viņš ir Vārds! Āmen. To saka mums Bībele, Dieva Vārds.

239 Nesen es braukdams klausījos vienu programmu, Billijs un es. Un tā bija tā Bībeliskā...tas laiks, ko sauc par pravietojumu, tas laiks... Kā to sauca? Kaut kas par pravietojumu. *Pravietojuma Balss*. Patiesībā tie ir septītās dienas adventisti. Viņi ir saukušies četros vai piecos dažādos vārdos. Millerīti, lūk, kas viņi bija pašā sākumā.

240 Viens no viņiem pateica tur vienā sanāksmē, ka es esot apgalvojis, ka esmu Jēzus Kristus; ka virs manis ir Svētais Tēvs, tas Uguns Stabs, bet es esot Jēzus Kristus. Tur, viņu nelielajā sanāksmē, gadījās būt vienam no maniem draugiem, viņš piecēlās un sacīja: “Jums tas būs jāpierāda, jo es paaicināšu viņu uz šejieni. Es gribu, lai jūs norādītu kaut vienu gadījumu, kad viņš to ir sacījis,” saprotiet, un tādā garā. Viņš runāja par dažādiem kultiem un pārējo, kas ir uz zemes.

241 Viņi zina. Reiz es sasēju viņus tajā *sabata* jautājumā. Viņi ievēro to seno dienu, kas jau ir beigusies. Mūsu Sabats ir Svētais Gars, tā ir teikts Bībelē: “Nāciet pie Manis visi, kas esat nopūlējušies un zem smagas nastas, un Es došu sabatu jūsu dvēselei.” Nevis kaut kādu “dienu”. Pāvils sacīja: “Jūs, kas ievērojat kādu dienu, es baidos par jums.” Saprotiet, tā tas ir. Tieši tā. “Tāpēc paliek miers,” Vēstule ebrejiem 4, “Dieva tautai, sabata ievērošana. Jo mēs, kuri esam iegājuši Viņa mierā, esam mitējušies no saviem darbiem, kā Dievs no Savējiem.”

242 Taču nesen viņu runātājs, brīnišķīga programma, man nav nekas pret viņiem. Es darītu visu iespējamo, lai viņiem palīdzētu. Es patiešām piedodu viņiem to, ka viņi šādi runāja, jo viņi patiesībā pateica to, kas bija nepareizi. Taču tas nekas. Viņu mācība ir tieši tāda kā Jehovas lieciniekiem un “kristīgajai zinātnei”, un visiem pārējiem kultiem, saprotiet, tas pats. Taču ievērojiet, viņi ir tieši tādi kā jebkura cita organizācija, manuprāt, viņi nekļūdās vairāk kā visi pārējie. Vārdam vienmēr ir taisnība, saprotiet, Tas pats pierādīs Savu pareizību. Pievērsiet uzmanību.

243 Taču, kad tas cilvēks runāja, viņš sacīja: “Mums ir gada grāmata.” Tas rakstnieks, ak, kā gan sauca to runātāju? Es šobrīd precīzi neatceros, kā viņu sauc. Viņš nesen runāja pie Kristīgajiem Uzņēmējiem šeit Sietlā vispasaules izstādē. Un viņš...viņš sacīja, tas diktors sacīja: “Šis cilvēks ir uzrakstījis grāmatu, visizcilāko grāmatu šajā gadā.” Es tam nepiekrītu.

244 Šī gada grāmata ir Bībele! Tā ir pasaules Gaisma. Tas ir pats Dievs. Mūsu Gadagrāmata ir Bībele. Šim 1964. gadam mūsu Grāmata ir Bībele. Un visiem pārējiem nākošajiem gadiem mūsu Grāmata ir Bībele. Visiem aizgājušajiem gadiem, tā bija Grāmata aizgājušajiem gadiem, Grāmata nākošajiem gadiem, un tā ir Mūžības Grāmata. Tā atklāj, ka tas ir Dievs. Jā, Tā atklāj Dievu. Katram nākošajam gadam Tā ir gada Grāmata. Kad...vienmēr, kad jūs dzirdat, ka Bībele kaut ko saka, Tās apsolījums ir apstiprināts, viendien atnāks Mūžīgais. Tieši Bībele dod mums šo apsolījumu, kad jūs dzirdat, kā Bībele saka, ka pienāks diena, kad atnāks Jēzus. Un kā es šodien saku...

245 Man ir jābeidz, jo es...es šeit esmu jau divas stundas, saprotiet, apmēram tā.

246 Paskatieties, ja...ja Bībele stāsta mums par to visu, kas būs, stāsta par visām tām stundām, kuras...kuras mēs esam piedzīvojuši, Noas dienas bija paredzētas, Raksti bija paredzējuši visu pārējo dienas; bija paredzētas Mārtiņa Lutera dienas, Veslija dienas, pentakostu dienas; šī stunda, kurā dzīvojam mēs, bija paredzēta; viss notika precīzi tā, kā tas bija. Tad kad...kas tas ir? Lūk, kad tiek apstiprināts izteiktais Dieva Vārds, tad Tas kļūst par konkrētās stundas Gaismu. Saprotiet, tieši kā saule. Kad Vārds...pats Vārds ir Gaisma, kad Tas ir apstiprināts tam laikam, uz kuru Tas attiecas. Saprotiet, Tas tiek apstiprināts, tad Tā ir konkrētās stundas Gaisma.

247 Jānis bija Gaisma, viņam...viņam bija vairāk Gaismas nekā Ēlijam un pārējiem. Ēlija. Viņš nebija Ēlijas Gaisma, bet viņš bija Ēlija citā veidolā, apstiprinot Gaismu. Saprotiet, viņš bija... Un, kad atnāca Jēzus, Viņš sacīja: “Viņš bija spoža un mirdzoša Gaisma uz laiku. Jums patīk staigāt viņa Gaismā.” Saprotat?

248 Un Jānis sacīja: “Tagad man ir jāaptumst. Man tagad ir jāizdzīst, mana Gaisma ir beigusi mirdzēt. Man ir jāizdzīst. Viņam ir jāpieaug. Viņš ir tā Gaisma.”

249 Viņš sacīja: “Es esmu pasaules Gaisma.” Āmen. Tā tas ir. “Tas pats vakar, šodien un mūžīgi.” Un Viņš joprojām ir pasaules Gaisma. Un kas Viņš ir? “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva.” Kāpēc Viņš bija pasaules Gaisma? Ja Viņš būtu atnācis un pateicis, ka Viņš ir Mesija, bet nedarītu to, kas Bībelē ir teikts par to, ko darīs Mesija, tad Viņš nebūtu pasaules Gaisma. Saprotiet, tieši apstiprinātais Vārds padara to par pasaules Gaismu.

250 Un šajā stundā, kurā mēs šobrīd dzīvojam, apstiprinātais šīs stundas Vārds! Pentakosti, jūs sakāt: “Runāšana mēlēs,” un tā tālāk. Tā bija Vasarsvētku diena, tā bija tās stundas Gaisma toreiz. Saprotiet, šī ir cita diena. Viņš ir konkrētās stundas Gaisma šodien.

251 Septītais Draudzes Periods, viss ir aplāpēts, Kristus ir ārpusē. Mēness to aplicina, visa tā tumsa nonāk pār zemi. Šobrīd Gaisma laužas iekšā, sāk rādīt, kas notiks. Tas viss tiks iznīcināts, un Gaisma ienāks un to iznīcinās. Un Svētie iemantos zemi, pazemīgie iemantos zemi. Zemes, mēness tumsa tiks...paņemta prom. Nakts tumsa aizies, šī tumsa ar tās nāvi un ticības mācībām, un atkāpšanos no Dieva Vārda, viss samaitātais, ko viņi runā. Un Gaisma izlauzīsies un atspīdēs tajā dienā.

252 Un atcerieties, kad pilna Bībele.... Paklausieties, noslēgumā. Kad visa šī Bībele būs pilnībā apstiprināta, tad būs Mūžīgais Šalom, Mūžīgais Miers. Saprotat?

253 Viņš atnāca un pateica, ka Viņš bija “Miers virs zemes, labs prāts pret cilvēkiem,” bet pasaule to nepieņēma. Saprotat? Saprotat? Viņš bija Miers ikvienam, kas nāk pie Viņa pēc Miera. Saprotat? Miers virs zemes, pret cilvēkiem labs prāts, Viņš bija tas Miers tā jaunā gada sākumā,

jauna diena no Dieva. Kāpēc? Viņš bija tās dienas apstiprinātā Gaisma. Saprotat?

254 Bet ir vēl vairāk Vārda, kam ir jātiek apstiprinātam. Viņam ir jāapstiprina vēl vairāk Vārda. Un, kad pēdējais Vārds būs apstiprināts, tas ir, apstiprināts, tad nāve būs aprīta uzvarā un mirušie Kristū augšāmcelsies, iestāsies Tūkstošgadu Valstība, un tas būs viens varens Miers, Šalom. Dzīvosim tai dienai, brāli, māsa, tam vareņajam Šalom.

255 Atcerieties, Bībele ir visas gudrības avots un tajā ir visas nākotnes cerības. Draudzei, Šalom! Lūgšim.

256 Šobrīd šeit atrodas šī nelielā grupiņa. Es...es divas stundas esmu runājis šo jaungada Vēstījumu. Jūs bijāt ļoti pacietīgi. Vai šorīt jeb...jeb šopēcpusdien šeit ir kāds, kuram nav Šalom, tā Miera, par ko runājām, tā apliecinātā Dieva Vārda, kad tu un Vārds kļūstat par vienu? Kad, ja Bībelē ir teikts Tas, bet tu saki: "Nē, es īsti nevaru noticēt, ka tas ir pareizi," tad tev nav Šalom. Tu neesi mierā ar Dievu, jo Viņa Vārds saka To, bet tu Tam nepiekrīti.

257 Un, ja Vārds saka: "Šalom, Miers," un tev ir tas Miers, ka ikvienu Vārdu, ko saka Dievs, tu vari to apstiprināt ar "āmen", un tu tici Tam. Un, kad tu redzi To apstiprinātu, tu saki: "Āmen, tas ir Vārds!" Bet vai kaut kāda ticības mācība, gaisma, viltus gaisma, pasaulīgums neiezogas tās gaismas ēnā, kas bija atstarota, lai to aptumšotu, kaut kāda ticības mācība, sakot: "Nē, es...es uzskatu, ka...ka Tas bija kaut kam citam. Tas nozīmē kaut ko citu," bet tomēr Vārds to saka? Vai jūs sekojat tai ēnai, vai arī jūs stāvat ar šo Gaismu?

258 Šeit un uz lentas, lai kas to arī klausīsies, uz brītiņu par to aizdomājieties. Un, ja šeit atrodas kāds, kurš gribētu, kuram nav šīs Gaismas, tad paceliet, lūdzu, savu roku, ar to parādot, ka šodien tu esi gatavs staigāt šajā Gaismā. Un, ja tajā valstī, kur nonāks šī lenta, būs kāds, kuram Tā nav, tad paceliet savu roku pretim Dievam tieši tur, kur... Kam mēs lūgsimies, izslēdziet uz brītiņu savu magnetafonu, nostāieties uz ceļiem un sakiet: "Kungs Dievs, es šaubījos, es...es esmu darījis *to*. Es domāju: 'Nu, tā kā draudze sacīja, ka tas viss nav iespējams, un *tā* nebūs.' Un...taču es redzu, ka tas ir apsolīts Bībelē, un es redzu daudzas lietas. Pat debesis ir To pasludinājušas. Un tas viss, kas ir pateikts, notiek pilnīgi precīzi. Un Dievs Debesīs dara zināmu to pašu. Tāpēc es gribu to pieņemt tagad. Lai Dieva Vārds ienāk manī. Un ļauj man ieiet tajā ritmā, neklausoties tajā, ko saka draudze vai sludinātājs; bet ļauj man ieiet Vārda ritmā un ieraudzīt, ko Tas saka. Un lai Tas atnes man šajā vareņajā Dieva Simfonijā to Viņa gribas ritmu manā dzīvē."

259 Mūsu Debesu Tēvs, mēs tagad pienesam Tev ikvienu roku, kas ir pacelta, it visur. Un lai Dieva Svētais Gars atnes viņiem Vārda un Tā Patiesības ritmu, ka viņiem tagad ir jātiek izveidotiem par Dieva dēliem un meitām, un ka viņiem ir jābūt par Dieva Gaismas atspulgu uz zemes. Viņiem ir jābūt izpaustajam Vārdam, ka vīriešiem un sievietēm ir jādzīvo tā, kā dzīvoja Jēzus, un jātic katram Dieva Vārdam, un jādzīvo ar To, kā dzīvoja Viņš, jo Viņš sacīja: "Cilvēks nedzīvos no maizes vien, bet no katra Vārda, kas nāk no Dieva mutes." Ne tikai no dažiem Vārdiem, no Vārda daļas, bet "no katra Vārda, kas nāk no Dieva mutes".

260 Mozus laika Vārds nederēja Jēzus laika dienās. Darbs...Vārds apustuļu dienās neder šai dienai. Ir vajadzīgs apsolītais Vārds šai dienai. Viņi paši sacīja un runāja to caur Svēto Garu, kas notiks pēdējās dienās, ka draudzes būs pārgalvīgas, iedomīgas, ka celsies tā ielasmeita un netikles būs līdz ar viņu, un ka...ka viņas aptumšos zemi. Un pēdējā draudzes periodā, Lāodikejā, Jēzus būs pilnībā izlikts no draudzes.

261 Ak, Kungs, ļauj man palikt ar Viņu, ar Vārdu. Un izpaud Savu Gaismu caur visiem mums, kad mēs apņēmīgi ieejam šajā jaunajā gadā. Mēs nezīnām, kas gaida šajā jaunajā gadā, bet mēs turamies pie Viņa, pie Vārda, kurš zina visu šo Simfoniju no sākuma līdz beigām. Viņš zina katru soli un katru pāreju. Un, Kungs, mēs vienkārši uzmanīgi sekojam Viņam, nenovēršot skatienu no Viņa, no Vārda. Kad mēs redzam, kā parādās tās lietas, tad mēs zinām, ka mēs patiešām esam Vārda

ritmā. Dāvā to. Izglāb katru pazudušo dvēseli, Kungs, kura ir šeit, un katru, kas dzird šo lentu. Mēs atdodam viņus Tev Tavai Valstībai, Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

262 Un tā, ir... Es priecājos, ka varu būt kopā ar jums šajā rītā. Lūk, kopš mēs sākām, ir pagājušas precīzi, tieši divas stundas, mēs sākām bez ceturkšņa vienpadsmitos un beidzām bez ceturkšņa vienos. Es sacīju Medai; es teicu: “Es atgriezīšos līdz pusdiviem.” Un tā, mēs ticam, ka ātrumu pārsniegt nevajag. Es nedomāju, ka mums tas būtu jādara, saprotiet, darīt ko tādu. Un tā, mēs jums pateicamies. Tagad es gribu pateikt...

263 Terijs izslēdza savu magnetafonu, jo tieši no tā tiek izplatītas lentas. Man šķiet, *jūsējais* vēl ir ieslēgts, viss kārtībā, saprotiet, tāpēc ka es vērsīšos pie draudzes.

264 Es, protams, jūs visus šeit augsti vērtēju. Un ļoti bieži es domāju, ka tā man ir neliela nošķiršanās, atbraukt šurp, dziļi tuksnesī, kā es to saucu. Braukt cauri tuksnesim visu to ceļu uz šejieni un pavērties apkārt, ieraudzīt šo nelielo grupiņu šeit zem kokiem, pie pašas upes. Un tagad mēs esam tās upes austrumu pusē. Un es...es...es paļaujos, ka Dievs jūs svētīs, visus kā vienu. Lai Dievs, Šalom, ir ar jums. Tas ir Viņa miers.

265 Un piedodiet man, patiešām, ka tik ilgi jūs noturēju, bet vienkārši, lai ierakstītu to tagad uz lentas. Kad... Ja uz to būs Dieva griba, tieši par to es runāšu svētdienas pēcpusdienā Fīniksā. Pēc tam pirmdien es dodos, mazas, īsas sanāksmes un tā tālāk. Šajā gadā es savā sirdī esmu apņēmis, ja tā būs Tā Kunga griba... Es...es tikai griežu un plēšu, no vienas puses uz otru. Saprotat?

266 Un mēs visi zinām, kas ir tas apliecinājums. Mēs zinām, kas ir Trešais Rāviens. Mēs, mēs visi...mēs visi to saprotam. Un tā, jums ir, jums būs lenta. Saprotat? Un es domāju, ka tas kādu brītiņu vienkārši gulēs bezdarbīgs, līdz atnāks tā varenā vajāšanu stunda. Lūk, kad tas būs. Tas runās. Tas tiks izpausts tieši tāpat kā tās piecas zīmes pēc kārtas bez kāda misēkļa, nevainojami. Un šobrīd, es domāju, vienkārši nogaidiet, saprotiet, lai redzētu, ko tas dara. Un tā, es atgriežos, tieši tāpat, it visur, lai noskaidrotu.

267 Īsas sanāksmes, tā es centīšos, beigt katru vakaru ātrāk. Aizņemt tikai kādas trīsdesmit minūtes un runāt kaut ko par Dievišķo dziedināšanu vai kaut ko tamlīdzīgu. Un tikko kā es atkal būšu gatavs veikt ierakstu, es atbraukšu vai nu uz šejieni dziļi tuksnesī, vai arī uz dievnamu, vai vēl kaut kur, kur varēs ierakstīt uz lentes, kur mēs būsim starp savējiem, es varēšu pateikt to, ko es vēlos, kaut kā tā. Taču, redziet, Jēzus...

268 Atcerieties. Saprotat? Man ir jābūt uzmanīgam. Kad es ieraudzīju, kā tie cilvēki vienkārši pavisam, augstprātīgi aiziet prom, es domāju, ka es centos to izteikt šorīt. Tā ir dziļa tumsa pār viņiem. Viņi tur neko nevar izdarīt. Es viņiem piedodu, saprotiet, par to, ka viņi neklausās. Un ir redzējuši to, ko Dievs ir izdarījis, bet tik un tā to nedara. Es joprojām lūdzos: “Dievs, piedod viņiem.” Un es to daru no visas sirds. Es nesaku to tāpēc vien, ka mans Skolotājs tā sacīja, bet sākumā es gribu sajust manā sirdī, ka es patiešām piedodu.

269 Es neizolējos no cilvēkiem. Es negribu tā darīt. Saprotat? Tāpēc ka es...es...man ir Vēstījums viņiem: “Glābšana.” Man ir jādodas un jābūt starp viņiem. Saprotat? Lūk, es eju kopā ar trīsvienīgajiem, ar metodistiem, baptistiem, luterāņiem, pentakostiem, septītās dienas adventistiem un visiem pārējiem. Tāpēc ka es meklēju izglābt to, kas bija pazudis, ja vien spēšu; lai ievestu viņu, lai parādītu viņiem to Gaismu. Un lai Tas Kungs ir ar jums.

270 Man šeit bija mūsu...mūsu pirmais nelielais sanāksmju saraksts. Es nezinu, vai jūs nodevāt viņiem to sarakstu vai nē. Ja kāds no jums... Es atstāšu to šeit. Gans jums to nolasīs, kur mēs sanāksim kopā, un, ja tāda būs Tā Kunga griba. Tas ir, ja Kungs ļaus. Man nav uz to vadības, vienkārši došos, cenšamies izdarīt visu, ko varu. Un, ja jums tajā apkaimē ir kāds tuvinieks, kurš gribētu atnākt uz kādu no sanāksmēm, nu, uzrakstiet viņiem vēstuli un pasakiet viņiem apmeklēt kādu no tām sanāksmēm.

271 Lai Dievs jūs svētī. Ir jauki jūs redzēt, brāli Straikeru un māsu Straikeri, un visus pārējos ļaudis šeit. Lūk, daži no viņiem, es pat nezinu, kā jūs sauc. Taču es...es pazīstu jūs caur Svētā Gara liecību, ka jūs esat mani brāļi un māsas. Un...un man pret jums ir mīlestība un cieņa. Un tas ir patiešām liels prieks atrasties šeit kopā ar jums.

272 Un es zinu, ka jums...jums šeit ir paredzētas pusdienas, būs neliela sadraudzība pie galda. Kaut man būtu iespēja palikt. Un...un es...es zinu, ka tas ir labi. Es...es zinu, ka jums šeit ir labākie pavāri valstī. Es zinu, ka tā tas ir. Taču man droši vien būs jāapēd mans hamburgers ceļā. Taču jebkurā gadījumā man ir nozīmētas tikšanās, uz kurām man ir jābūt. Mans laiks vienkārši ir sadalīts, pabūt nedaudz *šeit* un nedaudz *tur*. Jūs visi to saprotat, esmu pārliecināts. Tas nav tāpēc, ka es negribētu palikt. Dievs to zina. Es nebūtu braucis šurp... Saprotat?

273 Kāds sacīja: “Kāpēc tev braukt uz turieni un sludināt trīsdesmit cilvēkiem, kad tu varētu sludināt to pašu desmit tūkstošiem?” Protams. Skaitam nav nekāds nozīmes. Es gribu redzēt, kur To pieņem.

274 “Nemetiet savas pārles cūku priekšā. Tās pagriezīsies un samīdīs tās ar kājām, bet pēc tam pariezīsies un jūs saplosīs.” Saprotat? Un nemetiet tur savas pārles.

275 Lūk, es uzskatu, ka tas, ko es runāju šeit, ka tā nav pārļu mešana cūku priekšā. Es domāju, ka tas parāda bērniem tos dārgakmeņus, kas viņiem pieder. Saprotat? Saprotat? Jūs... Kur reizēm tiek atrasti dārgakmeņi? Mēslos un dubļos.

276 Vai kādreiz esat pievērsuši uzmanību ūdensrozei, no kurienes tā izaug? No paša gļotainā dīķa dibena. Un dienu un nakti tā pūlas, lai tiktu līdz gaismai. Taču, kad tā visbeidzot tiek līdz gaismai, tā uzplaukst un ir visskaistākā puķe no visām. Lūk, kāda ir ūdensroze. Tā iznāk no zemes dubļiem un netīrības.

277 Tieši tur tiek atrasti dārgakmeņi, kas ir apslēpti tur šajā valsts zelta štatā. Tieši dubļos tiek atrasts zelts. Tieši netīros dubļos tiek atrasti rubīni un dārgakmeņi. Pilnīgi pareizi. Lūk, ko kurienes nākam mēs visi, no pasaules netīrības un dubļiem. Taču šie...

278 Es esmu zelta meklētājs. Ko dara zelta meklētājs? Viņš meklē zeltu. Tad, kad viņš atrod, viņš to spodrina. Un viņš to izkaļ un kausē to, un to sagatavo.

279 Šīs ir tā Zelta raktuves. Saprotat? Es visu laiku pārskatu šo vietu, meklēdams brīnišķīgus dārgakmeņus. Saprotat? Atrodu tos šeit, kaut kur putekļos, un nospodrinu tos, un saku: “Kungs, te nu tie ir. Lūk, viens brālis. Lūk, viens no augšas dzimis kristietis. Lūk, viena jauka, jauna lēdija. Lūk, viena jauka pusmūža sieviete gados, ak, jauna sieviete,” lai kas tie nebūtu. “Te nu viņi ir, Kungs. Tie ir Tavi dārgakmeņi. Ieliec tos Savā kronī, Kungs, Viņi mirdzēs mūžīgi mūžos.” Lūk tā.

Līdz mēs tiksīmies, Šalom. Lai Dieva miers ir ar jums!

280 Labi, mācītāj, nāc šurp. Labi. Lai Dievs jūs tagad svētī. Un pavisam drīz mēs visi atkal tiksīmies.

ŠALOM

(Shalom)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1964. gada 12. janvārī Sierra Vista, Arizonas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 64-0112 ilgst 2 stundas un 24 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2020. gadā.